

A. E. van Voght - AZYL

I.

V mužových myšlenkách temně ležela nerozhodnost, když procházel řídicí kabinou vesmírné lodi k lůžku, na němž žena ležela tak ztuhle a tak tiše. Naklonil se nad ni a řekl svým hlubokým hlasem:

"Brzdíme, Merlo."

Žádná odpověď, žádný pohyb na jejích jemných, pobledlých tvářích. Jen její jemné chřípí se trochu rozšířilo při každém odměřeném nádechu. To bylo vše.

Dreegh zdvihl její paži a pak ji pustil. Klesla jí do klína bezvládně, jako kus neživého dřeva a její tělo zůstalo ztuhlé a nepřirozené. Opatrně ji položil prsty na oko, nadzdvihl víčko a podíval se do oka. Zíralo přes něj kalnou, nevidomou modří. Narovnal se. Jak tu tak stál mlčky v lodi, řítící se prostorem, vypadal jako ztělesnění kruté, ledově chladné kalkulace. Ponuře uvažoval: "Když ji oživím hned, bude mít víc času a víc síly mne napadnout. Když počkám bude slabší."

Pomalů se uvolňoval. Něco z únavy těch dlouhých let, která on a tato žena strávili v temném nekonečném prázdnu, nabourávalo jeho nenormální logiku. Pocítil záblesk soucitu a tak se rozhodl. Připravil si injekci a vpravil ji do její paže. Jeho šedé oči si zachovávaly svůj ocelový lesk, když přikládal rty k jejímu uchu. Zahlaholil zvučně: "Blížíme se k planetárnímu systému. Tam bude krev, Merlo! A život!"

Žena se pohnula. V tom okamžiku vypadala jako zlatovlasá loutka, která ožívá. Její dokonale tvarovaná tvář zůstala nedotčena barvou, ale oči byly najednou čilé a svěží. Hleděla na něj tvrdě nepřátelsky a trochu tázavě.

"Byla jsem nadrogovaná," řekla. Náhle už nevypadala jako panenka. Ulpěla na něm pohledem a cosi z její krásy jí zmizelo z tváře. Pak dodala: "Je to zatraceně divné, Jeeli, že ty jsi pořád O.K., když si pomyslím -"

Byl chladný a ostražitý. "Na to zapomeň," odsekl. "Plýtváš námahou a víc to. V každém případě přistaneme."

Její horečné napětí opadlo. Namáhavě se posadila, ale tvářila se ustaraně, když se ptala: "Zajímá mne, co riskujeme. Tohle není planeta Galaktů, nebo ano?"

"Tady na okraji Galakti nejsou. Ale je tu Pozorovatel. Poslední dvě hodiny zachytávám tajné ultrasignály" - do jeho hlasu se vloudil sardonicky přízvuk - "varující všechny lodi, aby se vyhnuly, protože zdejší systém není vhodný k jakémukoliv kontaktu s planetami Galaktů."

Ďábelské potěšení, které napolo skrýval v myšlenkách, muselo prosáknout do tónu jeho řeči. Žena na něj hleděla a její oči se pomalu rozšiřovaly. Napůl zašeptala: "Tím chceš říct..."

Pokrčil rameny. "Signály by teď měly být registrovány plným proudem. Uvidíme, v jakém stavu ta soustava je. Ale už teď můžeš pevně doufat."

U řídicího pultu opatrně ztlumil světla a zapnul automatiku. Obraz se

objevil na stínítku na protější stěně. Nejdříve to byl jen světelný bod uprostřed hvězdného nebe, potom planeta, plující v tmavém prostoru, nakonec se zřetelně ukázaly pevniny a oceány. Obraz byl provázen hlasem:

"Tento hvězdný systém obsahuje jednu obydlenou planetu. Je třetí od Slunce, vládnoucí rasa jí nazývá Země. Galakty byla kolonizována obvyklým způsobem, před asi sedmi tisíci lety. Nyní se nachází v třetím stupni vývoje. Omezené možnosti vesmírných letů dosáhla zhruba před sto lety."

Muž rychlým pohybem přerušil promítání a rozsvítil světla. Pak se podíval vítězoslavně na ženu. "Třetí stupeň. Merlo. Okamžitě jdu volat kmen Dreeghů. Víš, co to znamená? To je jedinečná příležitost. Jestli odtud nedokážeme odejít s několika cisternami krve a celou baterií "životů", pak si nezasloužíme být nesmrtelní."

Obrátil se k vysílačce. A v tomto jásavém okamžiku se v pozadí jeho mysli mihla nezřetelná výstraha. Koutkem oka zahlédl, jak žena skáče přes okraj lůžka. Příliš pozdě uskočil stranou. Ten pohyb ho zachránil jen částečně. Modrý plamen ho zasáhl a ohnivá energie změnila jeho líc v krvácející ránu. Napolo upadl na podlahu. Ale pak, rozrušen silnou bolestí, byl schopen se rvát. "Přelámu ti kosti!" běsnil.

Její smích, naplněný potlačovaným vztekem, přeletěl tu krátkou vzdálenost, která je dělila. Žena zaječela: "Tak ty sis nechával tajemství náhradního "života" pro sebe, ty všiváku!"

Byl polomrtvý, takže nemohl uskutečnit to, co mu jeho vztek napovídal. Slabost těžce doléhala na jeho svaly a napětí je spoutávalo, ale otočil se ke kontrolnímu pultu a horečně nastavoval regulátory, které měly vrátit loď do normálního časoprostoru. Tělo naléhavě vyhledávalo skryté rezervy sil zarputile je otevíralo. Dvakrát zavrával k lůžku v záchvatu nevolnosti, pokaždé se však probíjelo zpět k pultu. Konečně se usadil u kontrolních ovladačů, hlava mu klesala, uvědomoval si ochromující slabost, která vnikala stále hlouběji a hlouběji. Hnal loď příliš prudce, takže se rozpálila do běla, když se konečně dotkla atmosféry třetí planety. Ale superpevný kov ochránil její plášť; hrozivá rychlost vyvolala boj mezi běsněním brzdících trysek a stále stoupajícím tlakem vzduchu, jenž houstl každou míli.

Byla to žena, kdo pomohl jeho vrávoravé postavě do maličkého záchranného člunu. Ležel tam, sbíral síly a dychtivě hleděl na moře světél. Bylo to první světlo, které uviděl na noční straně tohoto cizího světa. Tupě sledoval, jak žena usazuje malou loď do temnoty stínů v úzké aleji. Protože záchrana se náhle zdála blízko, dokázal se vzchopit a kráčet vedle ní špatně osvětlenou vilovou ulicí. Chtěl vejít přímo na osvětlený chodník, ale její prsty ho vtáhly do stínů aleje.

"Zbláznil ses?" šeptala. "Lehni si. Zůstaneme tady, dokud někdo nepřijde."

Beton pod jeho tělem byl tvrdý, ale po chvilce bolesti si přece jen oddechl, objevil v sobě slabý plamínek energie a tak byl schopen vyslovit nahlas svou hořkou myšlenku: "Kdybys mi neukradla většinu mých pečlivě ochraňovaných

zásob "života", nemuseli jsme teď být v téhle zoufalé situaci. Víš přece, jak je důležité, abych právě teď byl plně při síle."

Žena ležela ve tmě vedle něj, takže dobře nerozeznával, odkud se line její vyzyvavý šepot: "Oba potřebujeme výměnu krve a novou dávku "života". Možná, že jsem ti ho vzala trochu moc, ale to bylo tím, že jsem ho musela ukrást. Ty bys mi ho sám dobrovolně nedal a víš to moc dobře."

Chvilí mlčel, cítil marnost celého sporu, ale jak se minuty vlekly, hrozný tělesný hlad zatemňoval stále více jeho myšlenky. Řekl těžce:

"Je ti snad jasné, že jsme svou přítomnost ohlásili. Můžeme čekat, že přijdou ostatní. Není pochyb o tom, že Galaktický Pozorovatel věděl o naší lodi v tomto systému dřív, než jsme minuli vnější planety. Vyslídí nás, ať se hněme kamkoliv. Není vůbec důležité, kam schováváme náš člun, stejně ho přesně lokalizují. Musíme očekávat útok ze všech stran a v každé chvíli. Já jediné doufám, že se do toho nezamíchá některý z velkých Galaktůanů."

"Jeden z těch!" Její šepot byl jako těžký dech. Pak se ovládla a vzrušeně odsekávala: "Jen se mne nesnaž strašit. Tohle mi vykládáš znovu a znovu..."

"No dobrá, dobrá." Mluvil s nechutí, unaveně. "Milióny let dokázaly, že nás považují za nehodné své osobní pozornosti. A -" dodal se zlostí na vlastní strach a slabost, "- jen ať na nás zkusí zaútočit některý z jejich agentů, které mají rozmístěny na planetách nízké kategorie!"

"Ššš !" šeptala naléhavě. "Slyším kroky! Rychle, zvedni se!"

Všiml si, že se pohybuje jako stín. když vstávala. Pak s ním její ruce trhly vzhůru. Potácivě se postavil.

"Nemyslím -" začal utahaně "- že dokážu..."

"Jeeli!" Její šepot do něj bušil. Popadla ho a zatřásla jím. "Je to muž a žena. To znamená "život", Jeeli, "život"!"

"Život!"

Napřímil se. Jiskra neuhasitelné touhy žít, ta ho hnala přes černé míle a temné roky mezi hvězdami až sem, do této ulice, po které přicházeli muž a žena. Pár mířil k nim a mírně odbočoval, aby se jim vyhnul. První šla ona, za ní on - a bylo to tak prosté, jako kdyby měl všechnu svou obvyklou sílu ve svalech.

Viděl, jak se Merla vrhla na muže: a on pak uchvátil ženu a jeho hlava se okamžitě schýlila k tomu podivnému polibku.

Později, poté, když už vysáli i krev, dostal nápad.

"Necháme těla tady," navrhl. Začala okamžitě šeptat námitky, ale zarazil ji krátce a drsně: "Tohle nech na mně. Ty mrtvoly přitáhnou z celého města novináře, reportéry, nebo jak tomu plemeni říkají na téhle planetě. A takového člověka právě potřebujeme. Někde v zásobárnách faktů, které novináři používají, budou stopy, zprávy, pro ně bezvýznamné: ale my bychom pomocí nich mohli objevit tajnou základnu Galaktického Pozorovatele v téhle soustavě. Tu základnu musíme objevit, zjistit její sílu a zničit ji dřív, než dorazí náš kmen."

Jeho hlas zazněl ocelovým tónem: "A teď propátráme tohle město, najdeme

budovu s největším provozem, ukryjeme pod ní člun, naučíme se řeč, doplníme životní zásoby a zajmeme reportéra. Až s ním budu hotový," - jeho hlas teď byl hedvábně hladký, " - bude nepochybně užitečný pro všechno, po čem jsi zjevně toužila ve svém drogovém opojení."

Něžně se zasmál, když její prsty uchopily v temnotách jeho paži křečovitým stiskem. "Děkuji ti, Jeeli," řekla. "Ty víš, co potřebuju, vid'?"

II.

Za Leighem se otevřely dveře. Zvuk hlasů v místnosti se okamžitě změnil v mumlání. Čile se otočil, zahodil cigaretu na mramorovou podlahu a vstoupil dovnitř - vše jediným pohybem.

Lampy v místnosti zářily denním jasnem. V tom světle okamžitě uviděl to, na co zíraly oči všech přítomných: dvě mrtvá těla, mužské a ženské, která se pomalu otáčela dokola. Mrtvý pár ležel bok po boku na hladkém lesklém povrchu odstavce. Těla byla ztuhlá, oči zavřené. Vypadali přesně tak mrtví, jako byli, ale Leigh měl přesto dojem, že jenom spí.

Přistihl se, že si v myšlenkách poznamenává tento dojem a pohoršil se sám nad sebou. První vraždy na severoamerickém kontinentu po sedmadvaceti letech. A pro něj znamenaly jen jeden z mnoha článků. Zřejmě byl tvrdší, než se mu zdálo.

Hlasy kolem něj zmlkly. Jediným zvukem byl sípavý dech muže těsně vedle něj a šramot jeho vlastních bot, když vykročil kupředu. Jeho pohyb zapůsobil jako signál. Najednou se všichni začali cpát dopředu. Leigh zažil okamžik úzkosti. Ale pak ho jeho větší a pevnější svaly donesly tam, kde si přál být - přímo k oběma hlavám. Naklonil se k nim a hltal podrobnosti. Prsty opatrně prozkoumal ranky, viditelné na krku ženy. Nevzhlédl na zřízence, když řekl měkce: "Tudy byla odsáta krev?"

"Ano."

Dřív, než mohl znovu promluvit, vpadl další reportér: "Vydali policejní lékaři nějaké prohlášení? Ti zavraždění jsou po smrti déle než den. Už by mělo něco být."

Leigh poslouchal jen napůl. Tělo ženy, elektricky zahřívané před balzamováním, zapůsobil na jeho hmat děsivě životně. Trvalo mu dost dlouho, než si povšiml, že její rty jsou pokryté puchýři. Přelétl pohledem na muže. Tytéž rány na krku, stejně poničené rty. Vzhlédl. Otázky se mu chvěly na jazyku. Ale všichni zmlkli, když zřízenec prohlásil tichým hlasem: "Bylo zjištěno, že v žádném z obou těl nezůstala ani stopa statické síly."

Někdo se zeptal: "Co to přesně znamená?"

"Statická síla je určitý druh životní síly, která obvykle vyprchá z mrtvolý během jednoho měsíce. Neznáme žádný způsob, jak tento proces urychlit, ale ta zranění na rtech nesou známky popálení, což něco napovídá."

Nastalo natahování krků a nával dopředu. Leigh se nechal odstrčit stranou.

Zpozorněl, až když zřízenec prohlásil: "Snad jen perverzní člověk by dokázal líbat tahle zuřivě."

"Myslím," řekl Leigh důrazně, "že už žádní perverzní lidé neexistují, od té doby, co profesor Ungar přesvědčil vládu, aby uzákonila jeho mechanicko-psychologické zkoumání mozků na všech školách, čímž prakticky zlikvidoval všechny vraždy, zlodějství, války i všechny protispolečenské činnosti."

Zřízenec v černém hábitu zaváhal a pak řekl: "Zdá se, že jeden těžce úchylný člověk testům unikl." A dodal: "To je všechno, pánové. *Žádné* stopy, žádná šance na snadnou kořist, jenom závěrečné sdělení: Hledali jsme profesora Ungara přes vysílačku a k našemu velkému štěstí jsme ho našli na cestě k Zemi z jeho soukromého meteoru u Jupitera. Přistane už za pár hodin, brzo po setmění."

Světla pohasla. Leigh stál zamračeně, pozoroval těla, která se přestala otáčet a ze sborového hučení davu lovil útržky vět:

"- polibek smrti -"

"- povídám vám, ten kapitán z kosmické linky přísahá, že to tak bylo. Ta loď prolétla kolem rychlostí milión mil za hodinu a to začala brzdit, chápete, brzdit dva dny předtím -"

"- Upíří případ! Takhle to chci nazvat -"

Takhle to nazval také Leigh, když krátce pohovořil do svého náramkového komunikátoru. "A teď jdu na večeři, Jime," zakončil svou řeč.

"Dobrá, Bille! Hlas místního redaktora zněl kovově. "A povídám ti, že jsem rozhodnut tě doporučit. Planetární Služba dodává články o téhle věci devíti tisícům novin a srovnej si to s Universalem, od kterého kupuje 4700 a to má druhý největší rozsah. Já si myslím, že jsi dnes chytil ten správný úlovek. Manželé si vyjdou na večerní procházku. Nějaký ďábel je někam odtáhne, odsaje jim krev, životní energii vyčerpá drátem nebo čím - lidem se to bude líbit, aspoň doufám. Navíc je budeš varovat - lidé, může se to stát kdekomu, dávejte si pozor. Upozorníš, že se v téhle době meziplanetárních letů mohou stát dnes večer další oběti. Jak jsem říkal, dobrý materiál. To udrží tuhle povídačku při životě aspoň pro dnešní večer. Jo, mimochodem..."

"Povídej!"

"Nějaký kluk té sháněl asi před půl hodinou. Říkal, že ho čekáš."

"Kluk?" zamračil se Leigh.

"Jménem Patrick. Středoškolák, asi šestnáct let. Ne, když teď na to myslím, byl to jen můj první dojem. Osmnáct, možná dvacet, velice bystrý a sebevědomý."

"Už si vzpomínám. Vysokoškolák. Interview pro školní časopis. Volal už odpoledne. Jeden z těch zatraceně přesvědčivých mluvků. Než jsem se to dozvěděl, měl jsem objednanou večeři u Constantina."

"Přesně tak. Měl jsem ti to připomenout. O.K.?"

Leigh pokrčil rameny. "Slíbil jsem to."

Ted, když vyšel do žáru pozdního odpoledne na sluncem rozpálenou ulici,

pustil všechny myšlenky z hlavy.

Kolem něj začínal houstnout dav. Obrovské domy vypouštěly první vlnu lidského přílivu o páté hodině. Dvakrát ucítil, že ho někdo zatáhl za ruku, než si uvědomil, že to není jen náhodný dotek kolemjdoucího.

Obrátil se a shlédl do dvojice temných, dychtivých očí, usazených v hnědé, zvětralé tváři. Malý muž před ním mával svazkem papírů. Leigh stačil zahlédnout, že jsou popsané těsnopisem. Pak začal mužík breptat: "Mr. Leigh... sto dolarů za tohle... něco velkého..."

"Oh," řekl Leigh. Jeho zájem pohasl. Pak řekl zdvořile: "Dejte to Planetární Službě. Jim Brian vám zaplatí, pokud to má nějakou cenu."

Šel dál a už chtěl celý incident pustit z hlavy. Náhle ucítil nové zatahání za ruku.

"Je to sólokapr," vybafl mužík. "Palubní deník profesora Ungarna, všechno o té lodi, co přiletěla z hvězd. Jsou v ní ďáblové, co pijou krev a dávají lidem polibky smrti!"

"Heleďte," začal Leigh, ale pak se zarazil. Přešel mu mráz po zádech. Stál a mírně kolísal v šoku z myšlenky, která mu doslova zmrazila mozek. *Noviny s údaji o "krvi" a "polibku smrti" se ještě neprodávaly a určitě ještě nějakých pět minut nebudou.*

Mužík pokračoval: "Podívejte, tady je jméno profesora Ungarna, vytištěné zlatem na každém papíře a je to všechno o tom, jak poprvé vypátral tu loď, která byla osmnáct světelných let daleko a jak proletěla celou tu dálku za pár hodin... a že ví, kde je teď a -"

Leighův reportérský mozek, ten speciální, vysoce vyvinutý a vycvičený orgán, se rozbzučel jako roj sršňů myšlenkami, jež rychle nabývaly určitých, jasných v tvarů. V tom úzce specializovaném zařízení však nebylo dost místa, aby v něm mohl hledat způsob, jakým ho muž našel na přeplněné ulici.

Řekl: "Ukažte to," a zároveň natáhl ruku. Papíry lehce přešly do jeho prstů, avšak Leigh jim nevěnoval ani pohled. Jeho mozek byl křišťálově čistý a jeho oči chladné. Vyštěkl: "Nevím, co to na mne hrajete. Chci vědět tři věci a koukejte odpovídat zatraceně rychle! Za první: Jak jste mne vyšťoural - jméno, zaměstnání a vůbec všechno - tady na té přecpané ulici, ve městě, kde už jsem rok nebyl?"

Mužík zabreptal něco nesrozumitelného. Leigh ho vůbec neposlouchal. Zatvrzele ho drtil dál: "Za druhé: Profesor Ungarn přiletí z Jupitera za tři hodiny. Jak mi vysvětlíte, že máte papíry, které musel napsat teprve nedávno?"

"Hele, šéfe," breptal chlapík, "vy mi křivdíte..."

"Za třetí," pokračoval Leigh přísně, "jak hodláte vysvětlit policii, že znáte detaily vraždy dřív než oni?"

"Hmm," mužíkovy oči vypadaly jako skleněné a Leigh poprvé pocítil lítost. Řekl skoro měkce: "Dobrá, tak povídej."

Slova se z něho jen řinula, ovšem zpočátku to byly pouhé nesmyslné zvuky. Postupně nabývaly souvislosti.

"A takhle to bylo, šéfe. Stál jsem tam a ten kluk přišel a dal mi pět doláčů a ty papíry, co držíte a řekl mi, co vám mám povídat a..."

"Kluk!" vybafl Leigh a znovu pocítil prvotní šok.

"Jo, kluk, určitě ne víc než dvacet let -"

"Říkáte kluk," přerušil ho Leigh, "asi tak studentského věku?"

"Tak jest, šéfe, to jste trefil. Akorát tak vypadal. Vy ho znáte, ne? Takže sem čistej a můžu jít..."

"Počkat!" zvolal Leigh, ale najednou to vypadalo, že jediné, co mužík umí, je utíkat. Zahnul za roh a byl pryč.

Leigh zůstal stát a zamračeně pročítal tenkou složku papírů. Mimo to, co už mu mužík sdělil ve svém nesouvislém podání, tam víc nebylo. Byla to zmatená série záznamů na listech z kroužkového bloku. Historka o vesmírné lodi a její posádce byla napsána neuměle, postrádala hloubku a s každou ubíhající sekundou vypadala méně přesvědčivá. Pravda, bylo tu to jediné slovo "Ungarn", tištěné zlatem na horním okraji každého listu, ale -"

Pomyšlení, že šlo o nezapný žert sílilo v Leighovi tak mocně, že si vztekle pomyslel: Jestli náš školáček opravdu vymyslel takovýhle trik, pak bude interview velice krátké!

Úvahy skončily. Poslední myšlenka byla stejně nesmyslná jako všechno ostatní, co se sběhlo. Stále nebyl doopravdy napjatý. Vykročil směrem k restauraci.

Zabočil do vznešeného foyeru, kterým začínala rozlehlá a nádherná Constantinova restaurace. V obrovském vchodu se chvilku zdržel prohlídkou lesku prostřených stolů a visutých zahrad čajovny.

Leigh udal své jméno a začal: "Místa objednával nějaký pan Patrick, pokud vím."

"Jistě, pane Leighu," odpověděla dívka. "Pan Patrick objednal Privát 3. Právě teď volal, že dorazí za pár minut."

Leigh se odvrátil, uveden do rozpaků dívčíným vyjádřením. Pak ho něco napadlo. Otočil se zpátky k ní. "Ještě moment. Říkala jste Privát 3? Kdo to platil?"

Odpověděla: "To bylo placeno telefonicky. Čtyřicet pět tisíc dolarů."

Leigh stál jako opařený. Ještě předtím, než se mu stala ta věc na ulici, mu tohle setkání připadalo jako ta nejzvláštnější záležitost, jakou kdy zažil. Teď k tomu přibyla další fantastická, nenormální věc. Pětačtyřicet tisíc dolarů!

Že by se nějaký bláznivý boháč rozhodl udělat na něj silný osobní dojem? Chladná logika takové řešení zavrhovala. Lidstvo produkuje sobce mamutích rozměrů, ale ani jednoho člověka, který by uspořádal hostinu jen proto, aby udělal dojem na reportéra. Jeho oči se zúžily náhlým nápadem. "Kde tu máte úřední telefon?" zeptal se zdvořile.

O minutu později hovořil do sluchátka: "Je to Sekretariát Spojených Universit? Potřebuji zjistit, zda je Mr. Patrick registrován na některé z vašich kolejí a pokud ano, zda je nebo není zmocněn školním časopisem provést

interview s Wiliamem Leighem z Planetární tiskové služby. U aparátu Leigh." Trvalo to šest minut a pak přišla odpověď, rychlá, děsivá a konečná: "V našich sedmnácti zařízeních jsou celkem tři pánové Patrickové. Všichni v této chvíli večeří ve svých bytech, kde jsou hlášeni. Dál tu máme čtyři slečny Patrickové, podobně registrované naším sekretářským štábem. Nikdo z těch sedmi nemá žádný vztah ke školnímu časopisu. Budete si přát nějakou pomoc proti podvodníkovi?"

Leigh zaváhal. Když konečně promluvil, hovořil s temným přesvědčením, že si za všechno může sám: "Ne," řekl a zavěsil.

Otřesen vlastními myšlenkami vyšel z telefonní budky. Existoval vlastně jen jediný důvod, proč byl v tuto dobu v tomto městě. Vražda! A sotva tu znal živou duši. Vypadalo neuvěřitelně, že ho nějaký úplně cizí člověk chce vidět z důvodů, které by nesouvisely s jeho vlastním účelem. Chvilí čekal, dokud z něj nevyprchala ošklivost nad tou zabijačkou záležitostí. Pak řekl sluhovi: "Do Privátu 3, prosím."

Nyní si tedy vychutnal přehlídku luxusu. Privát 3 se mu představil jako obrovský, vznešeně zařízený sál, úplná zámecká jídelna, k níž přiléhalo dalších pět místností. Celá jedna stěna byla zdobena dlouhými pruhy zrcadel, v nichž se odrážely stovky lahví likérů. Značky byly cizí jeho nenákladným požadavkům, vůni některých z nich ocenil jako opojnou, ale lákavou. V dámské šatně stála veliká vitrína, nabízející dlouhé řady lesklých klenotů. Odhadoval, že by některé kousky mohly stát i sto tisíc, pokud byly pravé. Ale velký dojem na něj neudělalo nic z toho. Podle něho nemohl Constantin nabídnout dostatečnou protihodnotu za ty peníze, které tu lidé utráceli.

"Jsem rád, že jste velké postavy," ozvalo se za jeho zády. "Reportéři jsou většinou malí a hubení."

Tón hlasu byl maličko jiný než v telefonu. Záměrně jiný. Jak zjistil, když se otočil, byl rozdíl v těle, ve tvaru ženského těla, převlečeného za muže. Ne hoch, ale dívka, dovedně, ne však dokonale skrytá v dobře ušitém mužském obleku. I když ovšem velice chlapecká na pohled, mladá a jemně modelovaná. A zároveň nemohl mít pochyb, že nedovolila svému hlasu zaznít účelově žensky. Opakovala svůj názor chladně.

"Ano, chci, abyste se dozvěděl. Ale teď není čas plýtvat slovy. Víte přesně to, co potřebujeme. Tady je pistole. Ta vesmírná loď je ukryta pod touto budovou." Leigh se nenamáhal vzít zbraň, ba ani na ni nepohlédl. Usadil se do hedvábím potaženého křesla u toaletního stolku, pohodlně se opřel, pozvedl obočí a pak teprve promluvil: "Považujte mne za přihlouplého novináře, který by se chtěl dozvědět všechno. K čemu byly ty předběžné triky?"

Uvažoval opatrně: Nikdy, za celý svůj dospělý život se do ničeho nevrhl bezhlavě. A nehodlal s tím začít teď.

III.

Po chvíli si všiml, jak je dívka drobná. Což bylo divné, jak opatrně usoudil. Jeho první odhad byl značně vyšší. Nebo možná - bez spěchu posuzoval tuto možnost - že tento druhotný efekt byl podstatnějším výsledkem jejího mužského převleku. Odložil tento dílčí problém jako prozatím neřešitelný. V tuto chvíli nebyla dívčina velikost důležitá.

Měla dlouhé černé řasy a pod nimi zářily temné oči z hrdé, téměř pyšné tváře. A to bylo ono. To byla pravá podstata její osobnosti. Pýcha byla ve způsobu, jakým nesla hlavu. A v postoji, v každém okamžiku nenuceném, v tom, jak přirozeně klouzala z půvabu do půvabu, k němuž pomalu kráčela. Nebyla to záměrná pýcha, nýbrž vědomí nadřazenosti, co ovlivňovalo každý její pohyb a přecházelo chvělivě i do jejího hlasu, když kousavě prohlásila:

"Vybrala jsem si vás, protože všechny noviny, které jsem dnes četla, otiskují vaši úvahu o vraždách a protože mi připadalo, že někdo, kdo aktivně pracoval na tomto případě, byl pohotový, všímavý a dokázal pochopit podstatné. O těch dramatických přípravách jsem soudila, že budou přesvědčivější, než dlouhé vysvětlování. Vidím, že jsem se mýlila."

Byla teď těsně u něj, naklonila se, položila pistoli na volné místo vedle jeho ruky a dokončila skoro lhostejně:

"Tohle je účinná zbraň. Nestřílí sice kulkami, ale má spoušť a míří se s ní jako s každou jinou. V případě, že posbíráte dost odvahy, pojdte za mnou do tunelu tak rychle, jak můžete, ale nezakopněte o mne a o ty lidi, se kterými potřebuji mluvit. Zůstaňte schovaní. Jednejte jen, když budu v nebezpečí."

Tunel, pomyslel si Leigh tupě, když odcházela dlouhým, čilým krokem z místnosti. Tunel v tomto apartmá, v Privátu 3. Buď byl blázen on, nebo ona. Náhle si uvědomil, že by se měl urazit pro způsob, jakým s ním jednala. Takový trik, jak opustila místnost, opustila jeho, aby v něm vyvolala zvědavost!

Žalostně se usmál. I když nešlo jen o to, že je pouhý reportér, mohl jí aspoň dát najevo, že taková druhořadá psychologie na něj nepůsobí. Zvedl se, vzal pistoli a zarazil se, když podivný, dušený zvuk ztuha otevíraných dveří dolehl k jeho uším.

Našel ji v ložnici vlevo od jídelny. Cítil jen mírné překvapení, když viděl, že odhrnula jeden konec tlustého zeleného koberce a pod ním je otvor v podlaze. Čtvercový kus parket, tvořící víko tunelu, byl odklopen a bylo vidět, že drží na složitých pantech. Leighův upřený pohled přešel přes tunel k dívce. V tom okamžiku, těsně předtím, než si uvědomila jeho přítomnost, pochopil proměnlivost jejího chování. Její pravá tvář obrácená k němu, ukazovala našpulené rty a napjatou bledost. Působilo to jako výraz nerozhodnosti. Měl jemný dojem, že pozoruje mladou ženu, která najednou ztratila svou báječnou drzost. Pak ho spatřila a její postoj se změnil. Ne, že by ztuhla. Aniž si ho všímala, vkročila na první stupeň malých schůdků, vedoucích do otvoru a začala sestupovat bez záchvěvů nerozhodnosti. Jeho první dojem, že klopýtla, ho vrhl vpřed s přimhouřenýma očima. A najednou pochopil. To její malé zaváhání učinilo celé to šílenství reálným. Vyrazil ke schůdkům a dolů po nich a zabrzdil

teprve, když poznal, že je opravdu v tunelu, vyhlazeném a slabě osvětleném a že dívka na něj čeká s prstem na rtech. "Psst!" udělala. "Dveře do lodi mohou být otevřené." To Leigha rozčílilo. Když se teď zapojil do hry, cítil se automaticky vůdcem téhle fantastické výpravy. Dívčiny pyšné, velitelské způsoby ho zlobily.

"Nedělejte na mne "psst", zašeptal ostře. "Řekněte mi, o co jde a ostatní nechte na mně." Zarazil se. Právě mu došel význam jejích předchozích slov. Jeho zlost se rozsypala na kousky. "Pokoušíte se mi namluvit, že tu je skutečná vesmírná loď, zahrabaná pod Constantinovou restaurací?"

Vypadalo to, že ho neposlouchá. Leigh si všiml, že jsou na konci krátkého průchodu. Přímo proti nim se matně lesk kov. Teprve nyní dívka promluvila: "Tady jsou dveře. Uvědomte si, že mi máte dělat ochránce. Stůjte tak, aby vás neviděli a připravte se ke střelbě. A když vykřiknu "Pal!", tak střílejte."

Předklonila se. Vpředu svítila nepatrná rudá jiskřička. Dveře byly otevřené a za nimi bylo vidět další. Právě v té chvíli se objevila intenzivní rudá záře a vnitřní dveře se rázem otevřely. Stalo se to rychle, příliš rychle. Dřív, než si Leigh stačil uvědomit, že nastala kritická chvíle, dívka chladně vstoupila do brilantově zářící místnosti za druhými dveřmi.

Váhající Leigh, ukrytý ve stínu, sebou při tom pohledu trhl. Pak si všiml hrubšího stínu pod kamennou stěnou a tam se vtiskl instinktivním pohybem. Mlčky proklínal hloupou mladou ženskou, která si bezhlavě vpadne do doupyče nepřátel, ani neví, kolik jich taní je a ani si předem neudělá plán na svou obranu. Nebo snad ví, kolik jich je? A kdo? Otázky ho zneklidňovaly. Nakonec si pomyslel: Je tu přece on, s pistolí, a nikdo o něm neví.

Čekal napjatě. Ale dveře zůstávaly otevřené a nikde nebylo vidět žádný pohyb. Leigh se postupně uvolnil a nechal svůj přetížený mozek vstřebávat první dojmy. Ta část podzemní místnosti, kterou mohl přehlédnout, končila na jedné straně něčím jako ovládacím pultem, kovovou stěnou, na níž blikala četná malá světélka. Na druhé straně viděl část přepychového lůžka.

Celé dohromady to vypadalo velice podobné kosmické lodi, takže si Leigh ohromeně pomyslel: Ta dívka si z něj nedělala blázy. Neuvěřitelné. Tady, v podzemí a k tomu pod Constantinerru byla malá kosmická loď.

Úvahy skončily, když ticho za otevřenými dveřmi, mimořádně dlouhé ticho, přerušil chladný mužský hlas: "Být vámi, nezkoušel bych vytáhnout pistoli. Fakt, že jste nepromluvila od té chvíle, co jste sem vstoupila, napovídá, že jste čekala, že budeme vypadat jinak." Zasmál se pomalým, hlubokým, výsměšným smíchem, jenž zřetelně doléhal až k Leighovi. Pak pokračoval: "Merlo, jaké si myslíš, že se skrývají úmysly za jednáním této dámy? Jistě sis všimla, že je to mladá dáma a ne hoch."

Sytý ženský hlas odpověděl: "Narodila se tady, Jeeli. Nemá žádné charakteristické rysy Klugga, ale je to Galakt'anka, i když ne Pozorovatel. Pravděpodobně nepřišla sama. Mám to zjistit?"

"Ne," řekl muž nedbale. "Nebudeme se starat o její služby." Leigh se uvolnil, ale měl pocit prázdnoty. Teprve nyní si uvědomil, jak velký vliv má ochránce

mladé ženy na jeho sebedůvěru. Ta teď byla zničena. Před nenormální jistotou těch dvou, tváří v tvář jejich rychlému odhalení jejího mužského převleku vypadaly účinky dívčiny báječné osobnosti jako vybledlá kopie. Byly slabé, druhořadé, překonány mnohem větší mocí.

Ale když dívka promluvila, přemohl svůj strach. Jeho odvaha rostla s každým slovem, které promluvila, živil svou sebedůvěru jejím tónem. Nerozhodovalo, zda ona svou jistotu předstírá, nebo ne, protože teď v tom byli spolu, on stejně hluboko jako ona. Jen krajní drzost dávala naději na vítězství, protože porážka hrozila oběma. S obdivem zaznamenával sílu v jejím hlase, když prohlásila: "Mé mlčení bylo způsobeno tím, že jste první Dreeghové, které jsem kdy viděla. Přirozeně vás studuji jako kuriozitu.

I když mne ujišťujete, že na vás nedělám dojem. Nicméně, bez ohledu na vaše mimořádné názory na věc, musíme dospět ke konci. Galaktický Pozorovatel této oblasti mne pověřil, abych vám sdělila, že odtud máte do rána zmizet. A jediný důvod, proč jsme k vám tak shovívaví je ten, že si nepřejeme zveřejnit pravdu o celé této aféře. Ale nespolehejte se na to. Země je na dosah od udělení čtvrté třídy a jak asi víte, čtvrtá třída může v případě naléhavé potřeby dostat Galaktické vědomosti. Tu naléhavost můžeme uvážit do zítřejšího úsvitu."

"Dobrá, dobrá," muž se smál uhlazeně a sarkasticky, "krásná řeč, silácky pronesená, ale bezvýznamná pro nás, kdo dokážeme vystopovat její, byť upřímně míněnou, nadutost až k jejímu prameni. A tím je Klugg."

"Co s ní chceš dělat, Jeeli?"

Muž byl smrtelně chladný a naprosto sebejistý: "Není důvod, proč bychom ji měli nechat utéci, Merlo. Má v sobě krev, a víc než normální dávku života. Tím dáme Pozorovateli dokonale na vědomí odpověď na jeho ultimátum." Končil pomalým, překvapivě sytým smíchem. "Teď musíme sehrát malé divadlo. Mladá dáma se pokusí vylovit pistoli a zastřelit mne. Než dokáže uspět, musím mít svou vlastní zbraň venku a pálit. Celá věc je, jak se přesvědčí, záležitostí nervové koordinace. A Kluggové jsou v pohybech skoro stejně pomalí jako Pozemšťané."

Hlas zmlkl. Smích odkapal. Ticho.

Za celý svůj život se necítil Leigh tak nerozhodný. Jeho emoce křičely: "Teď!" Jistě, ona musí okamžitě zavolat a když to neudělá, musí Leigh jednat sám.

Vraž tam! Střílej! Ale jeho mozek byl děsivě, výhružně chladný. V hlase toho muže něco bylo, nějaká podmanivá moc. Někaká krutá síla. Může tohle opravdu být mezihvězdná loď? Jeho mozek se vzpíral uvěřit tak strašlivé myšlence. Krčil se, svíral pistoli, kterou mu dala a přitom mimochodem vnímal, že je na omak zvláštní, nepodobná žádné zbrani, kterou měl kdy v ruce.

Mlčení v kabině lodi trvalo. Bylo to totéž podivné ticho, jaké nastalo po vstupu dívky před několika minutami. Jenže tentokrát to byla ona, kdo ho přerušil, hlasem slabým jako bez dechu, ale zároveň chladným a nebojácným:

"Jsem tu proto, abych vás varovala, ne proto, abych něco vynucovala silou. A pokud nejste nabit životní silou aspoň patnácti mužů, nedoporučuji vám, abyste něco zkoušel. Kromě jiného jsem sem přišla zjistit, čeho jste schopen."

"Co si o tom myslíš, Merlo? Můžeme si být jisti, že je to Klugg? Možná, že je to vyšší Lennenský typ?" To promluvil muž, jehož tón už ztratil útočný hrot, ale výsměch v něm stále ještě byl, záměrně nesmiřitelný, s děsivou drzostí.

Pocit hrozícího nebezpečí rozčílil Leigha natolik, že zapomněl na vlastní obranu. Jeho reportérským mozkiem vířila fantastická věta, která tu byla řečena: - *životní síla patnácti mužů* -.

Najednou to do sebe obludně zapadlo: dvě mrtvá těla, zbavená krve a životní energie, opatrné nárazky na Galakty a jejich Pozorovatele, s nímž byla dívka ve spojení. Uvědomil si, že žena hovoří: "Je to Klugg," řekla přesvědčivě.

"Nevšímej si jejích námitek, Jeeli. Víš, že jsem vůči ženám vnímavá. Ona lže. Je to jen malý blázeň, který sem vlezl v naději, že se polekáme. Znič ji pro své potěšení."

"Nechci už dál vyčkávat," řekl muž. "tak..."

Ted' už nezbyl čas na otálení. Leigh skočil do otevřených dveří. Zahlédl lesklé postavy muže a ženy, oblečené do stejných blýskavých oděvů, muž stál, žena seděla. Řídicí pult, jehož část už předtím viděl, se mu objevil jako mohutný soubor nejrůznějších přístrojů. A to všechno, jako by se rozpilo, když se na ně obořil: "Tak dost! Zvedněte ruce!"

Na okamžik měl pocit, že jeho vstup byl překvapením, že ovládá situaci. Ale žádná ze tří osob v místnosti se po něm neohlédla. Ten muž Jeel a dívka stáli proti sobě, žena seděla pohodlně v křesle, svým jemným profilem obrácena k němu, zlatou hlavu odhozenou nazad. Byla to ona, která, aniž na něj pohlédla, pronesla slova, jež ukončila jeho krátké přesvědčení o triumfu. Řekla přestrojené dívce: "Vy se ale skutečně pohybujete v nízké společnosti - takové ubohé lidské stvoření. Řekněte mu, ať vypadne, než se mu něco stane."

Dívka ho oslovila přímo: "Leighu, je mi líto, že jsem vás do toho zatáhla. Každý pohyb, který jste učinil od svého vstupu, zaregistrovali a zhodnotili ještě dřív, než jste dokázal pochopit celou situaci."

"Jmenuje se Leigh?" zeptala se žena ostře. "Myslím, že jsem ho poznala hned, jak vešel. Je velice podobný své fotografii nad článkem v novinách. "Její hlas se podivně napjal: "Jeeli, je to novinář!"

"Ted' ho nepotřebujeme," odpověděl muž. "Už víme, kdo je Pozorovatel."

"Cože?" vyjekl Leigh. Jeho mysl se jen ztuhla přizpůsobovala těmto úžasným slovům. "Kdo? Jak jste to zjistili? Co...?"

"Tato informace," promluvila žena a on si náhle uvědomil, že podivný přízvuk v jejím hlase je chtivost, - " je pro vás nepoužitelná. Bez ohledu na to jak to dopadne s dívkou, vy zůstanete." Mrkla po muži, jako by se dožadovala jeho souhlasu: "Vzpomeň si, Jeeli, tys mi to slíbil." Znělo to tak bezvýznamně. že Leigh neměl tušení, jaké mu hrozí nebezpečí. Jeho mysl stačila stěží sledovat slova. Jeho oči se soustředily úzce na skutečnost, která před ním ležela, až do

chvíle, kdy unikla z jeho vědomí. Řekl měkce: "Právě jste použila větu: "Bez ohledu na to, jak to dopadne s dívkou -", když jsem vstoupil, říkala jste: "Povězte mu, ať vypadne, než se mu něco stane -"." Leigh se ponuře usmál: "Musím to říci tvrdě, ale je to dost velká změna proti hrozbě okamžité smrti, která se nade mnou vznášela před pár vteřinami. A já jsem si právě uvědomil příčinu. Před krátkou chvílí jsem slyšel našeho přítele Jeela, jak vyzývá mou malou kamarádku, aby vytasila pistoli. A teď jsem si všiml, že už ji má vytasenou. Můj vstup měl přeci jen účinek."

Oslovil dívku přímo: "Budete střílet - nebo odejdeme?"

Odpověděl mu Jeel: "Radil bych odchod. Stále bych ještě mohl vyhrát, ale nejsem ten hrdinský typ, který riskuje i tam, kde se dá vyklouznout." A dodal směrem k ženě: "Merlo, tohohle Leigha si můžeme chytit někdy jindy, když víme, kdo to je."

"Jděte první, Leighu," pokynula dívka. A Leigh nehodlal diskutovat.

Kovové dveře se za ním s třeskem zavřely, když uháněl tunelem. Za okamžik si uvědomil dívku, běžící lehce po jeho boku.

Podivně neskutečné, neuvěřitelně vražedné drama bylo za nimi - skončilo stejně fantasticky, jako začalo.

IV.

Před restaurací je obklopilo popelavé světlo. Byla to stinná strana ulice a lidé kolem nich pospíchali se znepokojeným vzhledem někoho, kdo jde pozdě na večeři. Přicházela noc. Leigh pohlédl na svou společnici. V šeru soumraku vypadala úplně jako hoch, křehce, pružně stavěný, nebojácně krácející vedle něj. Zasmál se, chraptivě až vztekle.

"Tak co to vlastně bylo?" zeptal se. "Utekli jsme s odřenými zády? Nebo jsme vyhráli? Co si vlastně myslíte, že si můžete hrát na Boha a dát těm lumpům dvanáct hodin na opuštění sluneční soustavy?"

Domluvil a dívka mlčela. Šla těsně před ním, hlavu skloněnou do tmy. Náhle se otočila: "Doufám, že máte dost rozumu, abyste si nechal pro sebe všechno, co jste viděl a slyšel?"

Leigh odpověděl: "Je to největší senzace od té doby, co..."

V hlase dívky zazněl soucit: "Neotisknete o tom ani slovo, protože v deseti sekundách přijdete na to, že tomu nikdo na světě neuvěří." Leigh se ve tmě maličko usmál: "Mechanický psycholog může ověřit každou slabiku."

"Na to jsem taky připravena," řekl chvějící hlas. Její ruka švihla směrem k jeho tváři. Příliš pozdě uskočil zpátky.

Do očí mu blesklo světlo, oslepující síla vybuchla v jeho očních nervech v mučivě nesnesitelný jas. Leigh divoce zaklel a zoufale chňapl po své mučitelce. Její pravá ruka zavadila o rameno. Prudce vyrazil levičkou a krutě zachytil jen cíp rukávu, který se mu okamžitě vyškubl.

"Vy malá d'áblice!!" zuřil. "Vy jste mne oslepila."

"To přejde." zněla chladná odpověď. "Ale dozvíte se, že mechanický psycholog bude všechno, co řeknete, analyzovat jak čirý nesmysl. Musela jsem to udělat vzhledem k vaší výhrůžce, že to zveřejníte. A teď mi dejte mou pistoli."

První záblesk vidění se vrátil. Leigh viděl její postavu jako mlžný tvar v noční tmě. Řekl však klidně: "Zrovna jsem si vzpomněl, že jste tvrdila, že tahle zbraň nestřelí kulkami. Už jen její dotek mi napovídá, že by mohlo být zajímavé vyzkoušet ji na něčem, co..."

Náhle ho smích přešel. To dívka přistoupila blíž. Kov se mu zaryl mezi žebra tak tvrdě, že zachrčel.

"Dejte sem tu pistoli!"

"Jen jsem žertoval, "odsekl Leigh. "Vy nevděčná malá darebačko, jak si dovoluujete se mnou zacházet jako se smetím, když jsem vám zachránil život? Měl bych vám vrazit jednu do brady." Zmlkl. Najednou až zavrával náhlým pochopením, co se mohlo stát. Tohle nebyla dívka vychovaná na výběrové škole, která by se nikdy neodhodlala vystřelit. Tohle byla chladnokrevná bytost, která už si vyzkoušela svou odhodlanost vůči smrtonosnějším protivníkům, než byl on. Nikdy nebyl toho názoru, že muž je ženě nadřazen a ani teď se tak necítil. Spěšně vylovil zbraň. Dívka ji vzala a řekla chladně:

"Vypadá to, jako by jste se vžil do představy, že váš vpád do lodi mi umožnil tasit zbraň. To se ale mýlíte. Co jste udělal mi poskytl příležitost, abych je nechala v přesvědčení, že jsou pány situace. Ujišťuji vás, že to je všechno, čím jste mi pomohl. Téměř to nemělo cenu."

Leigh vypukl v hlasitý, výsměšný smích. "Ve svém, připusťme, krátkém životě jsem se naučil rozeznávat kvalitu osobnosti a magnetismus v člověku. Vy ho máte, aspoň částečně, ale ani zlomek toho, co mají ti dva, zvláště muž. Byl strašný. Byl ten nejvíce, abnormálně magnetický tvor, kolem kterého jsem v životě prošel. Vážená dámo, já můžu jen tušit, co je za tím vším, ale -" Leigh se odmlčel, aby větu dokončil, jako když praskne bičem - "vy a ti ostatní Kluggové se držte od téhle dvojice dál. Já osobně zajdu na policii, aby provedli šťáru v Privátu 3. Nemám rád takovou nevypočitatelnou hrozbu, že mne mohou kdykoliv chytit. Proč mne?" Náhle se zarazil: "Hej, kam jdete? Chci vědět, jak se jmenujete. Chci vědět, co budete dělat, abyste se vypořádala s těmi dvěma. Kdo si ksakru myslíte, že jste?"

Víc už neřekl. Celou svou pozornost soustředil na běh. Na okamžik ji zahlédl, mlhavou chlapeckou postavu v nejasném světle nárožní lampy. Pak zmizela za rohem. Leigh si pomyslel:

-Vždyť ona je jediné pojitko k tomu všemu. Jestli mi teď uteče - Zchváceně oběhl roh domu. Na první pohled zela ulice prázdnotou. Pak uviděl auto. Normálně vyhlížející kupé s vysokou střechou, dlouhé, nízko posazené. Právě se dávalo do pohybu, nehlučně a naprosto přirozeně. Pak se stalo něco neuvěřitelného. Naráz, neočekávaně se zvedlo ze země. Zahlédl rychlý zásvit bílých pneumatik, které se sklápěly dovnitř jako letadlový podvozek.

Aerodynamická kosmická loď tón získala doutníkový tvar a vyrazila v ostrém úhlu k obloze. Rychle zmizela. Nad Leighem změnilo vysoké noční nebe barvu v podivnou jasnou modř.

Hleděl vzhůru a zlobil se na městské osvětlení, kvůli kterému viděl sotva jednu nebo dvě hvězdy. Zíral do prázdného prostoru a uvažoval: "Bylo to jako sen. Tamti -Dreeghové - přicházejí z Vesmíru - pijáci krve, upíři." Náhle pocítil hlad. U pouličního stánku si koupil čokoládovou tyčinku a žmoulal ji vestoje. Začal se cítit lépe. Zapnul svůj náramkový telefon. "Jime, získal jsem nějaký materiál. K publikaci to není, ale můžeme z toho udělat policejní akci. Teď potřebuji, abys mi do mého hotelového pokoje poslal mechanického psychologa. Potřebuji nějakou paměť, která by zachránila z mého mozku..."

Mluvil rychle a důrazně. Pocit nenormálnosti ho opouštěl. Reportér Leigh byl zase sám sebou.

V.

Malé třpytivé míčky mechanického psychologa vířily rychleji a rychleji, až vytvořily jediný zářící pruh ve tmě. Až do chvíle, kdy první lahodný závan psychoplynu dosáhl jeho chřípí. Cítil se jako unášen proudem. Hlas začal mluvit v nejasné dálce, tak daleko, že nerozuměl jedinému slovu. Byl to jen zvuk, tlumený, zvláštní zvuk a pocit, který vždycky náhle zesílil, právě když se domníval, že už uslyší ta fascinující slova, která mohla být řečena.

Touha uslyšet se pomalu stávala částí zesilujícího, mručivého zvuku, který k němu těžce pronikal v malých, rytmicky vlnovitých přívalech. Ale stále se nedobral ve vzpomínkách ničeho významného. Vlastní myšlenky vymizely úplně. Zbývala jen bezmyšlenkovitá melodie a lahodný plyn, který ho udržoval v sevření spánku, mírně přetékal v tak jemně odměřených dávkách, že se jeho mysl minutu po minutě vznášela nad propastí vědomí. Nakonec jen ležel, stále ještě částečně při vědomí, a teď už i hlas splýval s temnotou. Jen občas se ozval jemný, přátelský melodický zvuk v dálných hlubinách jeho mozku, splýval s ještě vzdálenějším. Spal hlubokým hypnotickým spánkem a stroj tise předl.

Když Leigh otevřel oči, ložnice tonula v šeru. Svítila jen stojací lampa u křesla v koutě. Ta svítila na temně oděnou ženu sedící v křesle, osvětlovala ji celou kromě obličeje, který zůstával ve stínu mimo kužel světla. Musel se pohnout, protože stínem skrytá hlava okamžitě vzhlédla od nějakých papírů formátu pro psací stroj. Oslovil ho hlas Merly:

"To děvče odvedlo dobrou práci při vymazávání vaší podvědomé paměti. Je tu jen jediná stopa její totožnosti a -"

Její slova zněla, ale jeho mozek je v prvním šoku odmítal jako nesmyslná. Bylo to pro něj příliš mnoho strachu v příliš krátké době. Chvilku se cítil jako dítě a napadaly ho podivné, vychytralé a silné myšlenky na útěk. Kdyby dokázal sklouznout z postele na opačnou stranu, než seděla a doběhnout ke dveřím

koupelny...

"Jistě víte, pane Leighu," hlas ženy na něj dorážel, "že nemá smysl zkoušet nějaké hlouposti. A kdybych měla v úmyslu vás zabít, mohla jsem to učinit mnohem snadněji, dokud jsem spal."

Leigh zůstal ležet, sbíral myšlenky a olizoval si suché rty. Její slova ho neuklidnila. "Co - chcete?" vypravil ze sebe. "Kdo byla ta dívka?"

"Nevím." hleděl do místa, kde byla její tvář. Jeho oči se již lépe přizpůsobily světlu a dokázal rozeznat slabý lesk jejích vlasů. "Myslel jsem, že ji znáte." Pak dodala už čileji: "Myslel jsem, že znáte Galaktického Pozorovatele, a to znamená, že tu dívku můžete kdykoliv najít."

Měl dojem, že se usmívá. Řekla: "Náš plán byl založen na tom, že jsme chtěli mít vás i tu dívku pod dohledem a tím dosáhnout aspoň částečného vítězství, tak velkého, jaké bychom dokázali vytěžit z nastalé nemožné situace."

Leigh se stále ještě necítil fyzicky v pořádku. Ale zoufalý strach, který cítil, nyní bledl v důsledku jejího přiznání k slabosti. Zřejmě ti Dreeghové nebyli takový nadlidé, za jaké je považoval. Úlevu vystřídala obezřetnost. Opatrně, napomínal se, nebylo by moudré je podceňovat. Ale nemohl si odpustit, aby nepoznamenal: "Rád bych poukázal, že právě vaše tak zvané vytěžení vítězství z porážky nebylo moc dobře provedeno. Prohlášení vašeho partnera, že mne může najít kdykoliv, mohlo lehce znesnadnit hledání."

Hlas ženy byl lehce pohrdavý: "Jestli víte něco o psychologii, pak vám musí být jasné, že mlhavé povídání o výhrůžkách vás zároveň ukolébává. Zanedbal jste i úplné minimum opatrnosti. A ta dívka se vůbec nebude namáhat, aby vás bránila."

Představa rozvážné, jemné taktiky upírů uvrhla Leigha do nového záchvatu úzkosti. Hluboko v mysli mu kmitla otázka: "Čím asi končí Merlin plán tohoto podivného setkání?"

"Ovšemže si uvědomujete," řekla upírka měkce, "že pro nás máte svou cenu jak živý, tak mrtvý. Není to lehký výběr. Vezmu v úvahu pohotovost a upřímnost vaší spolupráce. V této záležitosti nejste nijak omezován."

Tak tohle byl její plán! Leighovi stekla po tváři kapka potu. Prsty se mu chvěly, když hledal na nočním stolku cigaretu. Třaslavě si ji zapálil a přitom pohlédl k oknu. Pršelo a prudký déšť narážel tvrdě, ač bezhlučně na zvukotěsné sklo. Představil si holé, prázdné ulice, jejichž lesk zastínila temná, deštivá noc. Opuštěné ulice - opuštěný Leigh. Všichni přátelé, které měl, byli rozptýleni po ohromných prostorách Země. Žádný mu nemohl přidat ani trošku síly nebo vrhnout reálný paprsek naděje sem k němu, do toho tmavého pokoje, proti téhle ženě, jež seděla tak klidně pod lampou a studovala ho zastíněnými očima. Vyvinul značné úsilí, aby se uklidnil. Pak promluvil: "Předpokládám, že držíte v ruce můj psychografický záznam. Co vám to říká?"

"Velice mne to zklamalo." Její hlas zněl jako z dálky.

"Ještě varování ohledně jídla. Vaše stravování je nepravdivé."

Bylo jasné, že si s ním pohrává. Ale pokus o humor ji činil ještě nelidštější.

Zvuk jejích slov disharmonoval s její podstatou: temná nezměrnost Vesmíru, přes kterou sem přiletěla, nepřírozené chtíče, které ji spolu s mužem vrhly na bezbrannou Zemi. Leigh se zachvěl. Pak si zuřivě pomyslel: "Zatraceně, vždyť straším sám sebe. Pokud sedí v kresle, nemůže mi sát krev." Nahlas pak řekl: "Pokud v tomto psychografu nic není, pak se obávám, že vám nemohu pomoci. To můžete klidně odejít. Vaše přítomnost nepřispívá mému pocitu štěstí."

Z nějakého matného pocitu doufal, že se žena zasměje. Ale neučinila to. Seděla tam a její oči se mdle leskly do šera. Nakonec přece promluvila: "Tu zprávu musíme probrat společně. Myslím, že dokážeme bezpečně vynechat údaje o vašem zdraví, které se netýkají věci. Ale jsou tu číselné údaje o faktorech, které potřebuji vysvětlit. Kdo je profesor Ungarn?"

"Vědec." Leigh mluvil upřímně. "On vymyslel tento systém mechanické hypnózy a jemu volali po nálezů mrtvých těl, protože na zabitých byly známky násilí."

"Víte něco o tom, jak vypadá?"

"Nikdy jsem ho neviděl," odpovídal Leigh pomaleji. "Nikdy neposkytuje interview a jeho fotografie je teď nedosažitelná. Slyšel jsem různé pověsti, ale..." zaváhal. Zatím jí poskytoval jen všeobecné informace, ale právě to může být nebezpečné.

"Ty pověsti," řekla žena, "na mne dělají dojem, že je to muž s nesmírnou magnetickou silou, ale se známkami duševního utrpení, vyrytými do tváře, a jako by resignovaný."

"Resignovaný vůči čemu?" zvolal Leigh ostře. "Nemám nejmenší tušení, o čem to mluvíte. Jednou sem viděl jeho fotografii a ta ukazovala jemnou, spíše citlivou, unavenou tvář."

"Našlo by se víc informací v nějaké knihovně?" zeptala se. "Spíš v márnici Planetární služby," odsekl Leigh a byl by si hned ukousl jazyk za tuhle dobrovolně prozrazenou informaci.

"Márnice?" zajímala se žena. Leigh vysvětloval reportérskou přezdívku paměti starých informací, ale hlas se mu chvěl vztekem, který měl sám na sebe. V následujících sekundách v něm sílil pocit: bylo by možné, že by tato ďábelská žena byla na správné stopě? A vy táhla z něj uspokojující odpověď, protože se jí nedokázal postavit na odpor a začít jí pořádně lhát? Měl hlodavý pocit, že hrála nepoctivě a proto tak abnormálně rychle odhalila totožnost pozorovatele. Protože, sakra, to musel být Ungarn. Profesor Ungarn byl mystická postava, vědec, velký vynálezce v tuctu velmi složitých a velice odlehlých oborů. Měl své sídlo poblíž jednoho z Jupiterových měsíců a dceru jménem Patricie. Dobré nebe - Patricie - Patrick!

Vír jeho myšlenek byl přerušen otázkou Merly: "Můžete zařídit, aby vám vaše agentura nahrála informace do vašeho rekordéru?"

"A-ano." Jeho nechuť byla tak zřetelná, že se žena vyklonila do světla. Na okamžik se zatřpytily její zlaté vlasy. Bleděmodré oči po něm blýskly s podivným výrazem satanského pobavení bez humoru. "Ach! " udělala. "Tak vy

si to myslíte také?" Zasmála se zvláštním melodickým smíchem, zvláštním proto, že byl zároveň tak tvrdý a veselý. A najednou se přestala smát, skončila naprosto nepřírozeně, ve vysokém tónu.

A pak, ačkoliv nepozoroval žádný pohyb, držela v ruce kovový předmět a mířila na něj. Její hlas mu donesl břitký, neodvolatelný příkaz: "Vylezete z postele, naladíte rekordér a pochopitelně neřeknete ani neučiníte nic, než co je nezbytné." Leigh se pomalu podvoloval. Když se postavil, zatočil se s ním pokoj. Ucítil závrať a pomyslel si znechuceně: Kdybych tak mohl omdlít. Ale věděl, že to je pro jeho houževnaté tělo nemožné. Tělo se bálo bezvědomí a nepříjemně se teď zpevňovalo, když šel pro přístroj. Poprvé v životě nenáviděl svou pružnou sílu. Nastavil rekordér a řekl službě: "Tady William Leigh. Dejte mi všechny důvěrné informace, které máte o profesorovi Garetu Ungarnovi." Chvilí bylo ticho, pal se ozvalo: "Máte to tam. Potvrďte příjem." Leigh podepsal formulář a čekal, až papír zmizí ve stroji. Když se narovnával, zaslechl ženu jak říká: "Musím to číst hned, nebo si vezmeme strojek s sebou Jeeli?" Leigh zamrkal, pak se otočil a velice opatrně si sedl na postel. Ten Dreegh, Jeel, se líně opíral o zárubeň dveří jeho koupelny - temný, zákeřný a pohledný muž se slabým, neveselým úsměvem na rtech. Za ním - neuvěřitelné! - za ním, za otevřenými dveřmi koupelny nebyla, lesklá vana, nýbrž další dveře a za nimi ještě další a v nich bylo vidět řídicí pult dreeghské lodi! Bylo to přesně takové, jak to viděl v podzemí pod Constantinem. Dokonce měl tentýž úhel pohledu na přepychové lůžko, na oddíl, kde byly uloženy nástroje, na úhlednou podlahovou krytinu. V **jeho koupelně!**

Leigha napadlo nepřítel: "Svou kosmickou loď parkují v koupelně!"

Dreeghův hlas vytrhl jeho mozek z pošetilých myšlenek. Uslyšel: "Myslím, že bude lepší zmizet. Mám problémy s tím, jak udržet loď v úrovni střídavých časoprostorových rovin. Vezmi toho muže, strojek a -" Poslední slovo Leigh neslyšel. Jeho mysl proběhla celou cestu ven z koupelny. "VY - mě - chcete vzít - sebou?"

"Samozřejmě, proč?" To byla žena, kdo promluvil. "Jednak mi vás slíbil, jednak budeme potřebovat vaši pomoc při hledání Ungarnova meteoru." Leigh tiše seděl a nedokázal nic vymyslet. Za chvíli si všiml, že déšť stále ještě bubnuje do skla, viděl velké, jiskřivé kapky, jak stékají dolů po širokých tabulích. A viděl, že noc je temná. Temná noc, temný déšť, temný osud - to se hodilo k jeho temným úvahám. S námahou nutil své tělo i svůj mozek, aby se uvolnily. Když se nakonec podíval na své mimozemské věznitele, reportér Leigh byl připraven bránit svůj osud zcela chladně a bojovat o svůj život. "Nemohu přijít na jediný důvod," sdělil jim, "proč bych měl jít s vámi. A jestli si myslíte, že vám budu pomáhat zničit Pozorovatele, jste blázni."

Žena řekla věcně: "Ve vašem psychografu je náhodná zmínka o paní Leighové, která žije ve vesnici jménem Relton na pacifickém pobřeží. Můžeme tam dorazit za půl hodiny a vaše matka a její dům mohou být zničeni o minutu později. Nebo třeba můžeme přidat její krev do našich zásob." "Už musí být

moc stará," řekl muž mrazivě. "Nepotřebujeme krev starých lidí."

Tato ledová námitka Leigha zděsila. Představil si obraz mlčící, nesmírně rychlé lodi, jak se vynořila z noci nad pokojnou vesničku. Ničivá energie je vržena dolů a loď mizí přes rozlehlé temné nebe na západ.

Obraz smrti zanikl. Žena něžně pronesla: "Jeel a já jsme vyvinuli zajímavý systémek, jak vyslychat lidi z nižších tříd. On z nějaké příčiny děsí lidi svou přítomností. Podobně zažívají nepřírozený strach ti, kdo mne uvidí v jasně silném světle. Takže se vždycky snažíme aranžovat naše setkání s lidmi tak, že já sedím v polotmě a Jeel je někde v pozadí. Ukázalo se to velice efektivní."

Postavila se, vysoká; pružně stavěná, temná postava v přiléhavé sukni a tmavé blůze. Pak dokončila: "A teď bychom mohli jít? Ponesete přístroj, pane Leighu."

"Vezmu ho sám," ozval se Dreegh. Leigh pohlédl ostře do hubené, šlachovité tváře strašného muže, jat náhlým nekalým podezřením o jeho úmyslech.

Dreegh ukázal na přístrojek na rohu stolu. "Jak to funguje?" zeptal se. Leigh vykročil.

Ještě stále tu byla možnost, že by z toho mohl vyklouznout, aniž by přivedl do nebezpečí někoho jiného. Ne že by z toho mohlo vzejít víc než nepříjemnost, leda že by, když zveřejní jejich snahu najít Ungarnův meteor, odletěli rovnou do vesmíru. I kdyby to udělali, mohl je aspoň pořádně zdržet. Řekl: "Stiskněte knoflík, označený "Titulky" a stroj napíše všechny hlavní nadpisy článků."

"To zní rozumně," dlouhá, zamračená hlava přikývla. Dreegh natáhl ruku a stiskl knoflík. Rekordér jemně zabzučel a pod průsvitným krytem se ukázaly tištěné řádky. Byly to jednotlivé nadpisy.

"- jeho dům na meteoru -", četl Dreegh. "To je to, co potřebuji. Co mám udělat dál?"

"Stisknout tlačítko "Podtitulky"."

Leigh se náhle roztrásl. V duchu sténal. Bylo možné, že se ta zrudla nakonec zmocní informací, které potřebuje? Určitě, tak strašlivá inteligence se nedá snadno svést z logické cesty. Nutil se k přísnosti. Ještě se může chopit své šance.

"Podtitulek, který chci, je označen "umístění." A před ním je jednička. Co dál?"

"Stiskněte knoflík s číslem jedna. A potom knoflík s nápisem "Úplné odjištění."

Ve chvíli, kdy to říkal, v něm rostlo napětí. Když tohle vyjde, a není důvodu, proč by nemělo, tlačítko číslo jedna sdělí všechny údaje, které jsou pod tímto titulkem uvedeny. A muž jistě nebude hledat pozdější údaje. Mimoto, tohle byla jen zkouška. Oni spěchají. A potom, až Dreegh zjistí, že knoflík "Úplné odjištění" vymazal všechny ostatní informace, bude už pozdě.

Dreegh na něj upřeně zíral. Pak řekl: "Váš hlas je jako varhany. Každé slovo je plné odstínů, které mají pro citlivé slovo svůj význam. Ve shodě s tím," -

divoký úšklebek zkřivil jeho hubenou tvář, "- mohu stisknout knoflík číslo jedna. Ale nesmím stisknout "Úplné odjištění". A stejně rychle, a stejně rychle jak jsem odhalil tu drobnost s rekordérem, dokážu rozeznat každý další váš trik. Rozsudek je - smrt."

"Jeeli!"

"Smrt!" opakoval muž jednotvárně. A žena mlčela. Nastalo ticho, rušené jen bzučením rekordéru. Leighův mozek byl bez jediné myšlenky. Cítil se jako bez těla a teprve postupně si uvědomoval, co může čekat na pokraji noci černější, než vesmírná prázdnota, odkud tyhle lidem podobné obludy přišly.

Cítil příbuznost s černým deštěm, který bil s nevyčerpatelnou silou a tvrdě narážecí na okenní tabule. Jeho bezcílný pohled zabloudil zpátky na rekordér a na zamračeného muže, který stál a zamyšleně hleděl na slova, jež byla odhalením: Jeho myšlenky se zrychlily. A najednou v nich byl smysl. Jestliže smrt byla nevyhnutelná, mohl naposledy nějak zkusit stisknout osudné tlačítko "Úplné odjištění".

Hleděl upřeně na tlačítko a odhadoval vzdálenost. Tři stopy, možná čtyři. Když se dokážu vrhnout tím směrem, stačí někdo, třeba i Dreegh, zastavit celou váhu jeho těla a zabránit natažení prstu, aby dokončil tak jednoduchý úkon? Vždyť už jednou jeho překvapivá reakce dokázala vyvést Dreegha z rovnováhy natolik, že si Urgarnova dcera - přesto, že to popírala - stačila připravit pistoli k výstřelu.

Viděl, že se Dreegh odvrátil od přístroje. Našpulil rty, ale byla to žena, která promluvila ze stínu, kde stála:

"Takže?"

Muž se zamračil: "Přesné místo nikde v záznamu není. Patrně ten meteor nevznikl v tomto systému. Velice pochybuji. Mimo to tu létají do vesmíru teprve sto let. Nové planety a měsíce Jupitera zřejmě navázaly všechnu energii lidí z výzkumu vesmíru."

"To jsem vám mohl říci také," utrousil Leigh. Kdyby se jeho pohyb odchýlil k jedné straně rekordéru, mohl by Dreegh víc než snadno odstrčit jeho ruku.

Upír pokračoval: "Nicméně je tu informace o nějakém muži, který dováží Ungarnovi jídlo a jiné zboží z měsíce Europa. Toho člověka můžeme - eh - přesvědčit, aby nám ukázal cestu."

"V posledních dnech," namítl Leigh, "jste se mohl sám přesvědčit, že všichni lidé vám nebudou sloužit. Jakým nátlakem půjdete na toho chlapíka? Co když nemá matku?"

"Má - život!" prohlásila žena něžně.

"Stačí mu jeden pohled na vás," odsekl Leigh "a bude vědět, že o něj přišel." Při řeči postoupil doleva, o jediný krátký krůček. Měl chuť ještě něco povídat, aby kryl svou akci, ale jeho hlas ho už jednou zradil. A zrovna teď to mohl udělat znova. Chladná tvář muže byla stále příliš záhadná.

"Můžeme použít Wiliama Leigha," navrhla žena - "aby ho přesvědčil." Slova byla vyslovena jemně, ale pro Leigha byla tvrdým otřesem. Pro svou otevřenou,

pokřivenou jistotu. Zničilo to jeho vůli po akci. Cíl byl najednou velice daleko. Začal tvrdě bojovat, aby znovu získal svou rozhodnost. Soustředil svůj pohled na rekordér, jenže žena znovu promluvila: jeho mysl nebyla schopna vylovit jakoukoliv naději z naléhavého významu jejích slov: "Má svou cenu jako oběť k zabítí. Jeho krev a energii dostaneme stejně, ale teď ho musíme poslat na Europu, aby tam našel toho Ungarnova dodavatele a v jeho průvodu se dostal na Ungarnův meteor. Když dokáže propátrat vnitřek, může být náš útok pochopitelně jednodušší a jelikož je tu možnost, že mají nějaké nové zbraně, musíme se o nich něco dozvědět. Nesmíme podceňovat vědu Velkých Galaktů. Přirozeně, než dáme Leighovi svobodu, musíme mu trochu proprat mozek a vygumovat mu z paměti všechno, co se stalo v tomhle hotelovém pokoji. Identifikaci profesora Ungarna mu můžeme usnadnit malou opravou v jeho psychografickém záznamu a nazítří se může probudit v posteli s novým obsahem lebky, založeným na jednoduchých lidských pudech, jako například láska k té dívce."

Holý fakt, že jí Jeel dovolil tak dlouho pokračovat, vehnal zbarvení do Leighových tváří, slabý ruměnec nad odpornou sérií zrad, které od něj očekávala. Nicméně, jeho schopnost bojovat o život byla natolik slabá, že dokázal jen odseknout: "Jestli si myslíte, že hodlám upadnout do lásky k dámě, jejíž LQ. je dvojnásobné než moje, pak jste..."

Žena ho přerušila: "Držte hubu, vy blázne! To nevidíte, že vám zachraňuji život?"

Muž zůstával chladný, ledově chladný: "Ano. Můžeme ho použít, ale ne proto, že by byl nezbytný, ale proto, že máme dost času hledat snadnější cestu k vítězství. První členové národa Dreeghů mohou přistát tak za jeden a půl měsíce. Já chci poslat Mr. Leigha na čtyři neděle na Europu, jedním z těch primitivních pozemských plavidel. Naštěstí je nejbližší vojenská základna Galaktů přes tři měsíce letu daleko - při rychlosti jejich lodí.

A konečně,- " Dreeg s neuvěřitelnou, tygří pružností vířil těsně kolem Leigha a jeho oči vypadaly jako tůně černého ohně, jimiž zpytoval jeho vyděšený pohled - "jako připomínku vašemu podvědomí, že se vám triky nevedou a jako nekonečný trest za minulé - i plánované - viny - tohle!"

Leigh se zoufale vyhýbal kovu, který na něj sálal. Jeho svaly se strašlivě snažily udělat to, k čemu je hnala vnitřní krize. Chňapl po rekordéru - ale něco drželo jeho tělo. Něco nehmotného. Bolest, která následovala, mu připadala smrtící. Neviděl žádný plamen nebo výron energie, jen cítil ten strašný žár z kovového zdroje. Jeho nervy se svíjely: neodolatelné síly kroutily svaly na jeho krku. Celé jeho tělo přivítalo milosrdnou tmou, která ho vytrhla z pekelné bolesti.

VI.

Třetího dne začala Europa uvolňovat kousek oblohy drtivé hmotě Jupitera v pozadí. Stroje poměrně nedokonale měnily magnetické síly v částečně slyšitelné impulsy, které se zmírňovaly, jak skládání gravitačního tahu a protitahu hnalo

lod' kupředu. Stará, pomalá nákladní lod' uháněla nezměrnou, vše zahalující nocí: dny narůstaly v týdny a týdny se vlekly jednotvárným tempem.

Třicátý sedmý den byl dojem loudání tak nutkavý, že se Leigh tupě vyplížil ze své palandy a zachraptěl: "Jak je to ještě daleko?" Řidič nákladního korábu se na něj zašklebil. Jmenoval se Hanardy a řekl podle pravdy: "Zrovna jsme dojeli. Vidíte ten sloup světla vlevo nahoře? Tak tam míříme." A dodal s drsnou sympatií: "Těžký výlet, co? Těžší, než jste si představoval, když jste sliboval napsat článek o mé malé cestě do vašich velkých novin."

Leigh ho sotva slyšel. Zaškrábal na průzor, jak se snažil prohlédnout temnotu. Nejdřív mu oči začaly mžourat a mrkat námahou a neviděl nic. Někde tam byly hvězdy, ale trvalo dlouhé vteřiny, než jeho zamžený pohled uviděl pohyblivá světla. Line je počítal: "Jeden, dva, tři...sedm."

"Cože?" Hanardy stál za ním. "Sedm?"

"A všechny se pohybují současně."

Chvilí oba mlčeli, jak světla rostla, zamlžená vzdáleností a zase se ztrácela.

"Co to je?" zeptal se Leigh.

Hanardy se narovnal, jeho těžkopádná tvář ztemněla, jak se zamračil. Pomalu promluvil: "Tohle byly lodi. Nikdy v životě jsem žádné lodi neviděl letět tak rychle. Tyhle nám zmizely z dohledu dřív než za minutu." Jeho tupý obličej se přestal mračit. Pokrčil rameny. "Asi to byly některé z těch nových policejních, hádám. A museli jsme je vidět v nějakém divném úhlu, když nám tak rychle zmizely."

Leigh napůl seděl, napůl klečel, ztuhlý nedostatkem pohybu. Po jednom rychlém mrknutí na pilotovu hrubou tvář se odvrátil. Na chvilku pocítil temný strach, že mu přečte jeho divoké myšlenky z očí.

Dreeghové! Dva a půl měsíce sledoval jejich pomalý postup od okamžiku vraždy. Víc než měsíc letěl ze Země na Europu a pak tohle bídné, osamělé putování s Hanardym, mužem, který zásoboval profesora Ungarna. Každý den, celou tu dobu si byl vnitřně jist, že nebezpečí se zásadně nezměnilo, jen nabylo skrytější formy. Jediná šťastná skutečnost v celé té aféře byla, že se to ráno po testu u mechanického psychologa probudil z bezesného spánku. A v tom psychologickém testu bylo uvedeno, že Ungarn je Pozorovatel a také údaj, který všestranně potvrzoval takové intimní věci, jako že Leigh je zamilován do oné dívky. A teď tohle! Jeho mozek vzplanul náhlým hněvem. Dreeghové v sedmi lodích. To znamenalo za prvé, že budou mnohem silnější. Možná, že oněch sedm je průzkumný oddíl, který se po Hanardyho příletu stáhl. Nebo snad už tihle fantastičtí mordýři zaútočili na základnu Pozorovatele. Třeba už je dívka mrtvá. Neklidně pozoroval, jak Ungarnův meteorit vytvořil tmavou, pableskující pěšinku v temnotě po jedné straně. Ty dva objekty, lod' a holá, hrubě formovaná hrouda kamene a kovu, se pomalu sbližovaly v černé noci. Lod' se nepatrně opožďovala. Ve skále se klouzavě otevřely obří dveře. Lod' opatrně sklouzla do otvoru. Ozvalo se hlasité cvaknutí. Hanardy se vynořil z řídicí kabiny s tváří ztemnělou rozpaky: "Ty zatracené lodi. Zavřel jsem ta velká ocelová vrata, ale

měl bych radši zavolat profesora a -"

"Prááask!"

Svět s nimi poskočil Podlaha se zvedla a zasáhla Leigha surovým úderem. Zůstal ležet s chladnou nenávistí v myšlenkách, které plavaly v ohnivém žáru jeho mysli. Z nějaké příčiny upíří čekali, až bude loď uvnitř. Pak okamžitě zaútočili. Celá smečka!

"Hanardy!" Chvějivý dívčí hlas se ozval z jednoho reproduktoru. Pilot se nejistě posadil na podlaze, kam poblíž Leigha upadl. "Ano, slečno Patricie." "Vy jste se opovážil přivést sebou cizince!"

"To je jen reportér, slečno. Chtěl napsat článek o mé cestě a o mně."

"Vy domýšlivý bláze! To je Wiliam Leigh. Je to zhypnotizovaný špión těch ďáblů, kteří na nás útočí. Přiveďte ho okamžitě do mých pokojů. Musí být ihned zabit."

"Hú," začal Leigh a ztuhl. Pilot na něj hleděl zúženýma očima, z jeho hrubé tváře zmizely všechny známky přátelství.

Leigh se krátce zasmál: "Přece nebudete taky takový blázen, Hanardy. Jednou jsem udělal chybu, že jsem té mladé dámě zachránil život a ona mne od té doby nenávidí."

Drsná tvář se na něj zamračila: "Tak vy jste ji znal už dřív, co? A nic jste mi neřekl. Tak jen pojďte hezky se mnou, než vás praštím."

Nemotorně vytáhl pistoli a namířil její hlaveň na Leigha. "A jde se!"

Hanardy sáhl na malý panel, plný světýlek, vedle zdobených dveří do apartmá Patricie Ungarnové - a Leigh udělal jediný skok, zasadil jeden tvrdý úder a v pádu zachytil Hanardyovo tělo. Vytáhl mu pistoli z ruky a vzpřímil se s pohledem divokého zvířete.

Překvapilo ho náhlé ticho. Rozhlédl se po chodbách. Je možné, že zde otec s dcerou žijí sami, bez lidské společnosti? A jak si vůbec mohou představovat, že odolají útoku mocných a strašlivých Dreeghů? Nějakou energii tu mají, jistě. Vytváření pozemské gravitace spotřebuje ohromující množství energie.

Ale teď by udělal lépe, kdyby se odklidil z cesty, než dívka ztratí trpělivost a objeví se s některou ze svých zbraní. Co musel udělat, bylo úplně prosté a nemělo to nic společného s těmi nesmysly o špionáži, hypnóze a podobně. Musí najít ten automobil křížený s kosmickou lodí, ve kterém *pan Patrick* zmizel té noci, co spolu utekli od Constantina. A s tou malou lodičkou vyklouznout z Ungarnova meteoritu, proplížit se mezi Dreeghy a honem zpátky na Zemi.

I když byl trochu blázen, zůstával průměrným člověkem a patří mezi lidi. Svět byl plný normálních dívek, s LQ. na jeho úrovni. Proč by si neměl jednoduše vzít některou z nich? Stále ještě o tom přemýšlel, když táhl Hanardyho bezvládné tělo po hladké podlaze. Na poloviční cestě k nejbližšímu rohu se mu začal probouzet. Bez váhání ho tvrdě praštil pažbou pistole. Teď nebyl čas na ohledy. Pilot zase upadl do bezvědomí a Leighovi nezbývalo než odvléci tělo tak daleko z dohledu a za roh, jak mu síly stačily. Pak běžel chodbou a zkoušel dveře. První čtyři nešly otevřít. Páté byly také zavřeny, ale

Leigh se u nich už zastavil a uvažoval.

Vypadalo to neuvěřitelně, že je všechno všude zamčeno. Dva lidé v osamělém meteoritu nebudou přece pořád, do nekonečna odemykat a zamykat. Opatrně prozkoumal dveře před sebou. A objevil jejich tajemství. Otvíraly se nepatrným stiskem malého knoflíčku, který vypadal jako součást zdobení kliky. Prošel vchodem a trhl sebou zpátky. V šoku.

Ten pokoj neměl strop. Nahoře byl kosmos. Ovanul ho závan ledového vzduchu. Zahlédl lesk obrovských strojů. Mlhavě mu připomněly ultramoderní astronomickou laboratoř na Měsíci, jejíž otevření se zúčastnil před dvěma roky. Dovolil si jen jediný rychlý pohled. Pak ustoupil zpátky do haly. Dveře observatoře se mu automaticky zavřely před nosem.

Když spěchal k dalším dveřím, došlo mu, že se choval jako blázen. Existence chladného vzduchu dokazovala, že otevřený strop byl jen iluzí. Zřejmě tam bylo neviditelné sklo. Ale zpátky se mu nechtělo.

Šesté dveře se otevřely do malé krychle. Až za chvíli poznal, co to je. Výtah!

Vlezl dovnitř. Čím bude dál od obydlených místností, tím menší pravděpodobnost, že ho rychle najdou. Otočil se, že zavře dveře a viděl, že se zatím už zavřely samy. Jemně to cuklo a výtah se rozjel. Leigh se zamračil. Výtah zřejmě jede k určitému cíli, a to by mohlo být velice špatné. Hledal nějaké ovládací prvky, ale nikde nic neviděl. Ostražitě čekal s připravenou zbraní, až se výtah zastavil. Dveře se odsunuly.

Leigh vytřeštěně zíral. Tohle nebyla místnost. Dveře se otevřely do tmy. Ale nebyla to tma vesmíru z hvězdami. Ani tma místnosti, částečně ozářená světlem z výťahu. To byla čirá čern! Neproniknutelná. Zkusmo natáhl ruku a napůl čekal, že narazí do něčeho pevného. Jenže když se jeho ruka ponořila do černého prostoru, zmizela. Trhnul jí zpátky a vyděšeně si ji prohlížel. Svítila svým vlastním světlem a všechny kosti bylo zřetelně vidět.

Světlo rychle pohasínalo, kůže se stávala neprůhlednou, ale celá paže pulsovala jakousi zvláštní bolestí. Pomyslel si: "Ty blázne, blázne!" Hořce se zasmál, aby se trochu povzbudil. A pak se to stalo:

Byl to blesk v temnotě. Così se živě zatřpytilo, něco hmotného rozsvítilo diamantovou cestičku k jeho čelu - a pak mu to vniklo přímo do hlavy. A pak -

Najednou nebyl ve výťahu. Na obě strany se táhla dlouhá chodba. Ten pařez Hanardy právě sahal na malá světélka na panelu vedle dveří do apartmá Patricie Ungarnové. Jeho prsty se dotkly jedné žárovičky, která zhasla. Dveře se otevřely. Za nimi stála mladá žena s pyšnými očima a královským postojem.

"Otec vás očekává dole na čtvrtém podlaží," řekla Hanardymu. "Jeden energetický štít je nějak poškozený, tak se ho snaží opravit, než ho vrátí zpátky."

Obrátila se k Leighovi. Její hlas měl víc než kovový zvuk, když ho vyzvala: "Můžete vstoupit, Leighu."

Leigh vešel s chvěním, které nebylo zdaleka jen fyzické. Chladivý vánek laskal jeho tváře, zdáli se ozýval sladký zvuk ptačího zpěvu. Zarazil se, když uviděl skrz francouzská okna sluncem zalitou zahradu. Až za okamžik si pomyslel: Co se mi stane?

Chytil se za hlavu a ohmatal si čelo, pak celou hlavu. Nenašel nic poškozeného, žádné zranění, žádná bolest. Všiml si, že ho dívka pozoruje a uvědomil si, že jí jeho pohyby musejí připadat nevýslovně podivné.

"Co je vám?" zeptala se.

Leigh se po ní podezřívavě podíval. Řekl hrubě: "Nehrajte si na nevinátka. Já jsem byl nahoře v místnosti plné černoty a všechno co chci říci, je: když se mne chystáte zabít, neschovávejte se za umělou noc a podobné triky."

Viděl, jak se její oči přimhouřily a nepříjemně zastudily. "Nevím, na co si chcete stěžovat," řekla ledově. "Ujišťuji vás, že smrt, kterou jsme vám přichystali, nebude nic druhořadého." Zaváhala, pak dokončila ostře: "V kterém pokoji?"

Leigh to vysvětlil, zmaten jejími rozpaky, pak znepokojen pohrdavým úsměvem, který se jí usadil na tváři. Odsekla mu krátce: "Nikdy jsem neslyšela tak krkolomnou historku. Pokud se mne snažíte ohromit a odsunout svou smrt touhle nepravděpodobnou pohádkou, jste vedle. Musíte být cvok. Nemohl jste omráčit Hanardyho, protože když jsem otevřela dveře, stál tam a já ho poslala dolů k otci."

"Podívejte!" začal Leigh. A zarazil se. Protože Hanardy byl za dveřmi, když se otevřely! Přece předtím - Kdy? Leigh se paličatě snažil srovnat myšlenky. Předtím napadl Hanardyho. Pak on - Leigh - vyjel výtahem nahoru - a pak byl najednou nějak zpátky.

Znovu si prohmatal hlavu. Byla v pořádku, jen uvnitř jeho mozku jakoby se blýskal nějaký zářící bod.

S úlekem si všiml, že dívka vytahuje pistoli z kapsy svého prostého bílého obleku. Pozoroval zbraň a myslel si: Kdybych to tak mohl nějak zdržet.

Řekl naléhavě: "Došel jsem k závěru, že jste mými slovy nějak zmatena. Tak začneme od začátku. Je tady taková místnost, nebo ne?"

"Prosím," řekla dívka unaveně, "ušetřete mne své logiky. Moje LQ. je dvestěčtyřicet tři, vaše jedno sto dvanáct. Takže vás ujišťuji, že jsem plně způsobilá posoudit každý začátek, na který můžete pomyslet." Její hlas byl strohý: "Není tu žádná místnost plná černoty, jak tomu říkáte. Nejsou tu žádné jiskřivé cestičky, které vnikají do lidských hlav. Je tady jen jediná skutečnost: Když vás Dreeghové navštívili ve vašem hotelovém pokoji, zhypnotizovali vás. A všechny tyhle kuriózní představy jsou jen následkem hypnózy - nediskutujte se mnou!"

Prudce mávla pistolí, aby přerušila jeho pokus promluvit. "Teď není čas. Z nějakého důvodu do vás Dreeghové něco vložili. Proč? Co jste viděl v tom pokoji?"

Když to vysvětloval a popisoval, napadlo Leigha na ni zaútočit, se vším

rizikem, které to s sebou neslo. Úmysl ležel jako napjaté péro v jeho mozku, když se podřídil pokynu, že má vyjít na chodbu. Změnil se v chladné rozhodnutí, když odpočítával dveře od rohu, za kterými nechal ležet bezvědomého Hanardyho.

Počítal: "Jeden, dva, tři, čtyři - pět! Tyhle dveře!"

"Otevřete je!"

Učinil to - jeho dolní čelist poklesla. Hleděl do elegantní, rozlehlé místnosti, plné polic s úhledně srovnanými knihami. Byla tu i pohodlná křesla, velkolepé ručně tkané koberce a psací stůl.

Dívka pevně zavřela dveře a posunkem mu přikázala jít před ní. Přišli k šesté místnosti. "A to je ten váš výtah?"

Leigh zmateně přikývl. A protože už byl dokonale zdrcen, jevil jen mírné překvapení, že se za dveřmi objevila dlouhá prázdná chodba. Dívka stála částečně zády k němu a kdyby ji teď uhodil, mohla tvrdě narazit na zárubeň dveří. Ryzí brutalita této myšlenky ho zastavila hned, jak mu proletěla hlavou. A najednou bylo pozdě. Dívka se prudce otočila a podívala se mu přímo do očí. Pistole se zvedla a spolehlivě zamířila. "Tak to nepůjde," řekla klidně. "Na okamžik jsem si přála, abyste měl odvahu to zkusit. Ale pro mne by to bylo příliš snadné."

Její oči se zaleskly pýchou: "Mimochodem, dokázala jsem už zabít, když to bylo nezbytné. Uvidíte to sám, s tím, co máte od Dreeghů v hlavě, asi nebudu mít jinou možnost."

Pak promluvila opět stroze: "Zpátky do mých pokojů. Mám tam otvor do vesmíru, kterým se zbavím vaší mrtvol. Pohyb!"

Prázdná a ticho, kromě klepání jejích podpatků, které brnkalo Leighovi na nervy. Bez nadějí vnímal, že jsou na cestě do apartmá. Byl chycen na tomhle meteoritu, kroužícím v odlehlém prostoru sluneční soustavy. V tomto vězení, pronásledovaném a napadaném smrtícími netvory z cizích hvězd, byl odsouzen k smrti a katem byla dívka. To byl zničující osud. Nebyl schopen se přít s tou mladou ženou. Každé slovo mohlo vypadat jako obhajoba a to nechtěl.

Když vstoupili do jejího pokoje, vytrhl ho ptačí zpěv z deprese. Došel k okázalým francouzským oknům a zahleděl se do nádhery letní zahrady. Rozprostřely se před ním nejméně dva akry trávníků, květin a stromů. Byla tu i rozsáhlá tůň, hluboká a plná zelené vody. Všude poletovali a trylkovali pestře zbarvení ptáci a všechno zaléval jas slunce. To sluneční světlo ho zaujalo nejvíc. Konečně mu připadalo, že zná řešení. Aniž by se obracel, řekl: "Ta střecha - to zařízení - je zvětšovací sklo. Proto je Slunce tak veliké jako na Zemi. Je to -"

"Raději se obraťte," dosáhl ho zezadu nepřátelský, vibrující hlas. "Nestřílím lidi do zad. A už to chci mít za sebou."

Moralistická samolibost jejích slov Leigha rozzuřila. Prudce se otočil. "Vy zatracený malý Kluggu! Vy mne nemůžete střelit do zad, co? A nemohla jste mne zastřelit, kdybych na vás zaútočil, protože to bylo příliš snadné. Všechno to děláte jenom proto, abyste uklidnila svoje svědomí!"

Zmlkl tak prudce, že kdyby místo mluvení běžel, dalo by se říci, že zakopl. Obrazně řečeno, uviděl Patricii Ungarnovou poprvé od svého příletu. Jeho mysl byla celou tu dobu zaměstnána, dalo by se říci pohlcena, smrtelným nebezpečím.

Poprvé v ní uviděl ženu. Leigh se dlouze nadechl. Oblečená jako muž byla mladistvě pohledná, 'Ted' měla na sobě jednoduchý, sněhově bílý sportovní oděv. Bylo to sotva víc než tunika a sahala jí dost vysoko nad kolena. Její holé paže a nohy byly zdravě opálené. Vlasy jí zářily brilantovou hnědí a spadaly ve vinách na ramena. Čisté bílé sandály jí zdobily nohy, tvář působila dojmem mimořádného půvabu. A pak si k svému ohromení všiml, že její tváře pokrývá hluboký ruměnec. Osopila se na něj: "Neodvažujte se to slovo znovu použít!" Musela být úplně bez sebe vztekem. Její zuřivost byla tak abnormální, že Leigh zalapal po dechu. Náhle si uvědomil svou osudovou příležitost.

"Klugg!" vykřikl. "Klugg, Klugg, Klugg! Vidím, že si uvědomujete, jak jste jakožto Klugg oproti Dreeghům bezbranná."

"Držte hubu! Nebo vás zabiju holýma rukama!" odpověděla Patricie Ungarnová. A Leigh byl ohromen, když viděl, jak pod svým opálením zbledla.

Silnější než před tím, domníval se, že zasáhl nejen emocionální Achillovu patu, ale přímo životně důležité kořeny její mentální existence. "Tak," prohlásil rozvážně, "vysoká morálka je přerostlá tupost. Ted' mne můžete mučit bez výčitek svědomí až k smrti. A můžete přitom myslet na to, že jsem sem přišel, abych vás požádal o ruku, protože jsem toho názoru, že Kluggové i lidé budou silnější, když se dají dohromady."

"Přišel jste, abyste co?" zeptala se. Pak se ušklíbla: "To je zase jedna stránka jejich hypnózy. Používají prosté impulsy na prostou lidskou mysl." Odmlčela se a viditelně se snažila uklidnit. "Myslím, že už jsme toho probrali dost. Já znám ten typ myšlení, který mají muži ve věcech lásky. Ale i když to vím, že za to nemůžete, není to o moc snesitelnější. Cítím se znechucená a uražená. Sdělují vám, že můj budoucí manžel přiletí s posilami za tři týdny. Bude vyškolen, aby mohl převzít otcovu práci -"

"Další Klugg," poznamenal Leigh a dívka zbledla. Leigh zůstal, jako by do něj hrom uhodil. Za celý svůj život neviděl nikoho tak afektivního, jako byla tato dívka. Masku intelektuálky z ní spadla a odhalila kypící masu emocí, které byly hořké víc, než se slovy dá vyjádřit. To byl důkaz, že osamělý život deformoval její představivost. Každé její slovo odhalovalo skrývací neuvěřitelný masochismus a stejně velký sadismus. Takže mučila sebe i jeho stejně. Jenže on už nedokázal potlačit svou lítost nad ní. Jeho život byl v sázce a jen více slov mohlo odsunout smrt - nebo přinést snesitelně rychlý konec kulkou, vypálenou ze vzteku.

Pokračoval divoce dál: "Ještě bych se rád na něco zeptal. Jak jste zjistila, že mám LQ. sto dvanáct? Jaký speciální zájem byl příčinou, abyste to zjišťovala? Je možné, že vy sama máte takový zvláštní typ myšlení a protože váš intelekt odmítá tak nízkou lásku, je její existence pohnutkou pro vaše rozhodnutí mne

raději zabít, než o mne pečovat? Já -"

"Tak se stane," přerušila ho Patricie. Ten okamžik stačil Leighovi k tomu, aby si uvědomil, že se za těch krátkých pár vteřin dokázal vzpamatovat. Napjatě ji pozoroval, když ukazovala pistolí ke dveřím, kterých si předtím nevšiml.

Řekla krátce: "Předpokládám, že je tu jiné řešení, než kulka. Tohle je okamžitá smrt. A já jsem se rozhodla, že se smírím se ztrátou své kosmické lodi." Kývla ke dveřím: "Je tady, ve vzduchovém uzávěru. Ovládá se velmi jednoduše. Volant se zvedne nahoru, skloní dolů nebo vychýlí do strany. Podle toho loď letí. Šlápnete na plyn a loď zrychlí. Brzda je ten levý pedál. Automobilový podvozek se zasouvá automaticky, hned jak se loď zvedne od země. A teď jděte. Nerada to říkám, ale Dreeghové vás asi chytanou. Jenže tady zůstat nemůžete, to je jasné."

"Díky." To bylo všechno, co ze sebe dokázal vypravit. Vybuchl jako soudek emociálního prachu a neměl odvahu pustit se dál. Byla tu nějaká strašná psychologická záhada, ale on nebyl ten, kdo by ji dokázal rozluštit. Náhle otřesen představou toho, co ho čeká, kráčel opatrně ke dveřím uzávěru. A pak –

Pak se to stalo!

Měl pocit hrozného nevolnosti. Všechno se s ním divoce zatočilo ve tmě. A pak stál u ozdobných dveří z chodby do apartmá Patricie Ungarnové. Hanardy stál vedle něj. Dveře se otevřely. Mladá žena, stojící na druhé straně prahu řekla podivné známými slovy Hanardymu, aby šel dolů na čtvrté podlaží pomáhat s energickým štítem. Pak se obrátila k Leighovi a tvrdým, kovovým hlasem řekla: "Můžete vstoupit, Leighu."

VIII.

Šílená stránka věci byla v tom, že vstupoval s chvěním, které zdaleka nebylo jen fyzické. Chladivý vánek laskal jeho tváře. A ovšem, sladký zvuk ptačího zpěvu se ozýval zdálky. Leigh nejistě počkal. Čistě silou vůle strásl pomatení ze své mysli a postavil se mentálně do cesty cyklonu - s plnou pamětí. Bylo tu něco nečestného, způsob, jakým Dreeghové přišli do jeho pokoje v hotelu a nemilosrdně mu vnutili svou vůli, cesta do pokoje "černoty", která jím otřásla a způsob, jakým dívka ušetřila jeho život.

Celá ta scéna s dívkou zřejmě neuspokojila - koho? - Jeela, a tak se teď bude fantasticky opakovat.

Vzpomínání skončilo. Úplná, strašlivá představa, co se stane, se teď přizpůsobovala mnohem horší skutečnosti: Bylo tu cosi - uvnitř jeho hlavy, něco fyzického. Podivným, strašným, nevyzkoušeným způsobem proti tomu jeho mysl bojovala. Výsledkem byl děsivý zmatek. Ať to bylo co chtělo, zůstávalo to uvnitř jeho hlavy, nedotčeno horečnou činností mozkových závitů. Chladné, lhostejné, číhající.

Číhající.

Najednou dostal šílený nápad, co to je. Cizí mysl. Leigh se té myšlenky lekl jako ničivého ohně. Napjal mozek. Na okamžik bylo jeho úsilí tak velké, že se

mu tvář zkroutila bolestí. A všechno se rozmazalo.

Úplně vyčerpán, prostě stál na místě. A ta věc-mysl byla stále uvnitř hlavy. Nedotčena.

Co se s ním stane?

Třaslavě si položil ruce na čelo. Pak si ohmatal celou hlavu. Mlhavý nápad mu proletěl hlavou - co když stiskne pořádně a zapůsobí na To. Strhl ruce dolů s nevyslovenou kletbou. Zatraceně a proklatě, pořád opakuje stejná gesta, stejné scény. Uvědomil si, že ho dívka pozoruje. Pak uslyšel její slova:

"Co je s vámi?"

Byl to přesně stejný tón a stejná slova. Kysele se usmál. Jeho mysl se škrabala zpátky z propasti, kam ji srazil. Byl zase zdrav.

Pomalu, mlhavě rozpoznával, že je ještě daleko od normálu. Zdráv je, ale bez ducha. Ovšem, dívka si nemůže pamatovat předchozí scénu, nebo nebude chtít papouškovat. Tato myšlenka se také zastavila. Stala se podivná věc. Cizí mysl v něm se pohnula a vyhlížela ven jeho očima. Hleděla dychtivě.

Pokoj a dívka v něm se měnily. Ne fyzicky, subjektivně, v tom, co viděl, v detailech. Detaily v něm hořely.

Nábytek a ozdoby, které před chvílí vypadaly jako dokonalý umělecký celek, měly najednou vady, chyby ve zpracování i vkusu, v rozmístění i struktuře. Přelétl pohledem do zahrady a ta se okamžitě začala trhat na mentální cáry. Nikdy ve svém životě neviděl ani necítil kritičnost v tak neuvěřitelném množství.

Jenže to nebyla jeho kritičnost. To viděla ta věc. Automaticky to vidělo každou možnost. Porovnání se skutečností dovolovalo změny. Nepřipouštělo to, že je něco úplně špatné. Vadnost byla proměnlivá a spleť. Ptáci se z mnoha důvodů nepřizpůsobovali změnám okolí. Křoví se změnilo nepatrně, ale už nebylo tak dokonalé, jak mělo být v perfektní zahradě. Mysl se podívala ze zahrádky zpátky; a v tu chvíli poprvé studovala dívku. Na celé Zemi nebyla nikdy žádná žena tak pronikavě zkoumána. Stavba jejího těla a tváře, pro Leigha tak dokonalá, skvěle modelovaná, byla najednou o stupeň horší. Ukázkový případ degenerativního vývoje v izolaci.

Taková byla ta cizí mysl, ne pohrdavá ani zlehčující, jednoduše dojem děsivě přímé mysli, která vidí nadtóny i podtóny, skutečnosti za skutečnostmi, tisíc faktů za jedním povrchové. Teď zavedla křišťálově čisté vědomí do dívčiny psychologie, projevila obdiv k systému izolované výuky, která dává dívkám Kluggů jemné způsoby a pak -"

Cíl!

Najednou byl uveden do pohybu. Leigh udělal tři rychlé kroky k dívce. Uvědomil si, že jí sahá do kapsy pro pistoli. V její tváři se objevil úžas. Pak ji chytil. Její svaly se napjaly jako ocelová pera. Ale nebyly nic platné proti jeho supersíle a superrychlosti. Svázal ji nějakým drátem, který zahlédl v pootevřeném prádelníku v šatně. Pak odstoupil.

Leigh se dostal ke své vlastní myšlence o neuvěřitelné věci, která se právě

stala. Pochopil, že to všechno, co vypadalo tak normálně, bylo ničivě nadlidské, tak rychlé, že od jeho vstupu do místnosti uplynuly jen sekundy. Leighovo naroubované myšlení skončilo. Zase byl pánem svého rozhodování, promýšlel, co udělal a co ještě musí udělat, než bude mít celý meteorit pod kontrolou.

Upírovo vítězství se blížilo.

Ted' nastala fáze procházení prázdnými chodbami a dolů po různých schodištích. Leigh mohl jen těžce používat vlastní myšlení, ale přesto ho napadlo, že Dreegh zná dokonale vnitřek meteoritu. V období přechodu, při manipulaci s časem, musel mysl netvora nějak zneužít jeho zotročeného těla k detailnímu průzkumu místa. A teď s prostým, smrtícím plánem míří do strojní dílny v podlaží 4, kde profesor Ungarn a Hanardy pracují na opravě energického štítu. Našel Hanardyho samotného, pracoval na soustruhu, který dělal velký hluk a usnadnil tím přiblížení...

Profesor byl v rozlehlé místnosti, kde velké stroje hučely podivnou, hlubokou melodií titánské síly. Byl to vysoký muž, obrácený zády ke dveřím, kterými Leigh vcházel. Ale reakci měl mnohem rychlejší, než Hanardy, rychlejší než dívka. Vycítil nebezpečí. Otočil se s kočičí hbitostí. A okamžitě podlehl svalům, které byly schopny ho roztrhat na kusy. Zatímco mu svazoval ruce, měl Leigh čas prohlédnout si jeho obličej.

Na fotografiích, které kdysi viděl, jak to vyprávěl Merle v hotelu, byla profesorova tvář citlivá, unavená a přitom ušlechtilá. On sám byl víc než to. Vyzařoval sílu, která na fotografiích nebyla vidět, dobrou sílu, na rozdíl od větší, ale hrubé a škodlivé síly Dreegha.

Dojem silné osobnosti však vadl před aurou kosmické únavy. Bleskově si vzpomněl, co říkala žena. Všechno to tu bylo: Hluboce vryté čáry tragedie a nevýslovného duševního utrpení, protkané zvláštní mírností. Skoro resignací. Té noci před měsícem se zeptal Merly: "Resignací na co?" A teď, tady v té zmučené, bolestné tváři četl odpověď: Resignací na peklo.

Podivně, v nečekaném okamžiku, vyllynulo do jeho mysli rozluštění: Blbci. Jsou to galaktičtí blbci. Kluggové.

Ta myšlenka vypadala, jako když přišla odnikud. Ale sílila. Profesor Ungarn a jeho dcera byli Kluggové, blbci v galaktickém pojetí.

Není divu, že Patricie reagovala tak bláznivě. Samozřejmě, když je narozena tady, musela tušit pravdu už poslední dva měsíce.

LQ. u pozemských blbců se pohybuje mezi šedesátipěti až devadesáti body. U Kluggů možná od 225 do, řekněme, 243. Jaká může být povaha civilizace Galaktů, když Dreeghové mají kolem čtyř set a Klugg s nejnižším zařazením je na nejvyšší úrovni pozemské geniality?

Ovšem, někdo musí udělat tu obyčejnou, rutinní práci pro civilizaci. Kluggové a Lennefové jsou právě ti určení. Není divu, že vypadají unavené, když jsou neustále pod vlivem omezenosti své nervové i svalové úrovně. Není divu, že některé planety jsou ponechány bez povšimnutí.

Leigh opustil profesora se svázanýma rukama a nohama a začal vypínat

přívody energie. Některé velké motory už viditelně zpomalovaly, když odcházel z té mohutné strojovny. Mocný hluk síly utichal.

Když se dostal zpátky do dívčina pokoje, otevřel si vzduchový uzávěr, nastoupil do malé, autu podobné lodi a odstartoval do noci. Třpytná hmota meteoritu rychle ustupovala do tmy. Náhle zachytily jeho lodičku silové magnetické paprsky a táhly ji nemilosrdně k stopadesát stop dlouhému stroji tvaru doutníku, který se vynořil z temnot. Ucítit i výzvědné paprsky a musel se ohlásit. Žádala ho o to další loď, která se objevila.

Vzduchové uzávěry se nehučně otevřely a zase zaklaply. Leigh znechuceně hleděl na dva Dreeghy - vysokého muže a vysokou ženu. Vysvětlil jim, co udělal. Když ho Jeel vyslechl, řekl: "Merlo, to je nejúspěšnější a nejúžasnější případ hypnózy v naší existenci. Udělal všechno. I ty nejmenší myšlenky, které jsem mu vložil do hlavy, byly do písmene splněny. A důkazem je, že obranné štíty jsou vypnuty. Tím, že jsme ovládli tuhle stanici, máme jisté vítězství i když přiletí válečné lodě Galaktů. Naplníme si naše cisterny krví a zásobníky energií na deset tisíc let. Slyšíš, na deset - tisíc - let!"

Jeho vzrušení vyprchalo. Když se podíval na ženu, usmál se střízlivě a chápavě. Pak pravil lakonicky: "Má drahá, odměna je tvoje. Ty štíty bychom mohli zničit během dvanácti hodin, ale také to mohlo znamenat zkázu celého meteoritu. Takhle je vítězství mnohem větší. Vezmi si svého reportéra. Uspokoj svoje touhy, my se zatím připravíme k obsazení pevnosti. Jen ti ho trochu svážu."

Leigh uvažoval, chladně, odtažitě uvažoval: Polibek smrti. A vyděšeně se roztrásl, když si uvědomil, co vlastně provedl. Ležel na gauči, kde ho Jeel svázal. Byl překvapen, když si po chvíli všiml, že ta mysl se jen stáhla do pozadí mozku, ale stále tu zůstávala, chladná, ocelová, abnormálně sebevědomá. Divil se. Jaké může mít Jeel potěšení z toho, že s ním prožije okamžiky smrti. Tihle lidé musejí být sadisty nejhrubšího zrna. Údiv zvadl jako suchá tráva v tepelném paprsku, když žena vešla do místnosti a blížila se k němu. Usmívala se. Pak si sedla na roh gauče.

"Tak tady tě mám," zaradovala se. Leighovi připomněla tygřici. Podobala se jí vlnivým napětím svalů svého dlouhého těla. Překvapeně si všiml, že se převlékla. Měla na sobě měkký, přiléhavý župan, ušitý tak, aby ladil s účesem zlatých vlasů a úplně bílou tváří. Fascinovaně ji sledoval.

"Ano, jsem tady," odpověděl. Pošetilá slova. Ale necítil se pošetile. Jak mluvil, zároveň tuhnul. To způsobily její oči. Už tehdy, když ji viděl poprvé, působily na něj její oči jako úder. Pevné modré oči. Příliš pevné. Ne svou upřímností nebo počestností. Pevné jako oči smrti. Leigha zachvátilo mrazení. Speciální mrazení, znásobující ten led, který už v něm byl. Napadla ho bezbožná myšlenka, že je to vlastně mrtvá žena, udržovaná uměle při životě pomocí transfúzí krve a životní síly zabitých mužů a žen. Usmívala se, ale v těch chladných rybích očích zůstával smutek. V té mrazivé tváři nebylo nic usměvavého, nic, co by ho zahřálo či ozářilo jeho krásu.

Ale usmívala se, měla rty tvarované do úsměvu a řekla: "My Dreeghové máme těžký, osamělý život. Tak osamělý, že si někdy nemohu pomoci a uvažuji o tom, že náš boj o přežití je marný a šílený. Co jsme, nejsme z vlastní viny. Stalo se to při mezihvězdném letu před milióny let" - odmlčela se a pak smutně pokračovala: "snad ještě déle. Musí to být déle. Už jsem to opravdu zapomněla." Pokračovala najednou zamračeně, jako by se jí vzpomínání a vyprávění vracelo zpátky do hrůzy. "Byli jsme s několika tisíci dalších turistů na prázdninách, když naši loď zachytila gravitační síla hvězdy, později nazvané Slunce Dreeghů. Její paprsky, nesmírně nebezpečné životu, nás všechny nakazily. Později se zjistilo, že jediné neustálé dodávky krve a životní síly od jiných lidí nás mohou zachránit. Nějakou dobu jsme to dostávali od dárců. Pak vláda rozhodla, že máme být zlikvidováni, jako beznadějně nevléčitelní. Všichni jsme byli mladí a měli jsme rádi život. Několik set těch, co čekali na provedení rozsudku, mělo stále nějaké přátele. S jejich pomocí jsme uprchli. Rvali jsme se jen o holý život."

Stále k ní nedokázal pocítit sympatie. Bylo to výstřední, že při těch všech úvahách ho nepochybně chtěla zabít.

Obraz bezútěšné, nekonečné existence ve vesmírných lodích, s výhledem do věčné noci. Životní procesy omezené na neukojitelné, abnormální potřeby těl, beznadějně šílenství z hltavé nákazy. Byly to emocionální obrazy. Ale emoce chyběly. Byla příliš chladná. Léta d'ábelské štvance poznamenala její duši, její oči, její tvář. A nadto, její tělo teď vypadalo ještě napjatější, nakláněla se k němu, byla stále blíže a blíže, takže slyšel její odměřený dech. Oči jí náhle zazářily temným vnitřním světlem a celá se rozechvěla mrazivým napětím svých úmyslů. Když promluvila, skoro vydechla slova:

"Chci, abys mne líbal a nebál se. Dokážu tě udržet naživu celé dny, ale musím mít odezvu, ne pasivitu. Jsi svobodný muž, neměl bys mít v té věci víc předsudků, než já. Ale musíš se mi odevzdat celým tělem."

Nemohl tomu uvěřit. Její tvář se vznášela několik centimetrů nad ním. Byla v ní taková zuřivost s potlačovanou dychtivostí, že to mohlo znamenat jen smrt.

Našpulila rty, jako by chtěla sát, chvěly se jí v podivné, napjaté touze, nepřírozené, úplně obscénní. Nozdry se jí při každém dechu rozevíraly. U někoho, kdo už tolik líbal, jako ona ve svém věku, jistě nebylo normální, aby se tvářila, že se nemůže dočkat.

"Rychle!" řekla bez dechu. "Dělej, dělej!"

Leigh sotva slyšel. Ta druhá mysl, která se stále zdržovala v jeho mozku, se náhle vrhla vpřed nesmiřitelným způsobem. Slyšel se, jak říká: "Věřím vašim slibům, protože nedokážu vzdorovat takovému půvabu. Můžete líbat, ale ztratíte hlavu. Myslím, že to vydržím -"

Pak přišel modrý blesk, ničivě pálivý pocit, který se vlnivě rozšířil do všech nervů jeho těla. Mučení pokračovalo sérií drobných bolestí, jako by mu maličké jehličky vnikaly na tisíce místech do masa.

Potom Leigh otevřel čí, udiven tím, že je stále naživu, i když se svíjel a

zvonilo mu v uších. Ucítil vlnu čistě osobního překvapení: Žena ležela sklesle, rty napůl odvrácené od jeho a zkroucené tělo mu těžce doléhalo na prsa. A ta mysl, planoucí mysl, tu byla a sledovala, jak se dlouhá postava Dreegha loudá do pokoje, tuhne a pak se vrhá vpřed. Vytrhl mu její skleslé tělo a vzal je do náručí. Pak vyšlehl stejně modrý blesk, tentokrát směrem od muže k ženě.

Konečně se sténáním probrala. Brutálně s ní zatřásl: "Ty ubohý blázne! Jak se ti to mohlo stát?" zuřil. "V příští minutě jsi mohla být mrtvá, kdybych nešel kolem."

"Já - ne - vím -" Její hlas byl slabý a starý. Klesla na podlahu k jeho nohám a těžce na ní spočinula jak nemocná, stará žena. Její světlé vlasy byly rozčuchané a vypadaly podivně zvadle. "Já nevím, Jeeli. Chtěla jsem si vzít jeho životní sílu a místo toho on si vzal moji. On -" *Zarazila* se. Její modré oči se rozšířily. Zapotácela se. "Jeeli -" v jejím hlase se ozvala náhlá hrůza "- Jeeli, pojd' odtud. Copak to nechápeš? On má v sobě moji energii. On lže, a to, co ho ovládá, má teď moji energii, aby -"

"Dobrá, dobrá," poklepal jí na ruku, "já ti říkám, že je to jenom člověk. Dostal tvou energii. Udělalas chybu a proud šel špatným směrem. To je na mne trochu moc, že by někdo mohl použít lidské tělo proti nám a úspěšně. Tak -"

"Ty jsi mě nepochopil!" Její hlas se třásl. "Jeeli, já jsem podváděla. Nevím, co to do mne vjelo, ale já nikdy nemám dost životní síly. Vždycky jsem o ni stála a od té doby, co jsme na Zemi, jsem často vyklouzla, abys o tom nevěděl. Lovila jsem lidi po ulicích, sama nevím, kolik jich bylo, protože ničím těla, když je vysají. Ale musely jich být tucty. A on si vzal všechnu energii, kterou jsem nasbírala, bylo jí dost na celé věky, dost pro - copak to nevidíš? - pro tohle!"

"Má drahá!" Dreegh s ní třásl jako lékař s hysterickou paničkou. "Milióny let nás největší z Galaktů ignorovali a -"

Náhle zmlkl. Černý mrak zkřivil jeho dlouhou tvář. Otočil se jako tygr, kterým vlastně byl a hmátl po pistoli, když Leigh vstal. Člověk Leigh se už ničemu nedivil. Věděl, že má zápěstí a kotníky spoutané hrubými provazy. Ty se najednou rozpadly. Dreegh ztuhl po jediném pohledu do jeho očí.

Po prvním šoku hrůzy poznal dokonalou, otřesnou pravdu.

"Je v tom jeden rozdíl," řekl Leigh hlasem, který rozechvával jeho temeno nezvyklým pocitem síly. "V tuto chvíli se shromáždilo dvěstě dvacet sedm lodí Dreeghů v jednom malém prostoru. Zbytek, podle našich záznamů sotva tucet, bezpečně převzaly naše policejní hlídky."

Velký Galakt, který byl Wiliamem Leighem, se temně usmál a přikročil ke svým zajatcům. "Byl to velice zajímavý pokus se záměrným rozštěpením osobnosti. Před třemi lety objevili naši časoví operátoři tuhle možnost likvidace Dreeghů, kteří dosud unikali po celé Galaxii. A tak jsem přišel na Zemi a tady vytvořil osobnost Wiliama Leigha, reportéra. Kompletně, včetně rodiny a minulosti. Bylo nutné vložit do zvláštního oddělení mozku nějakých devět setin mé mysli a zásobit jí příslušným množstvím životní energie. Byla v tom nesnáz. Jak doplnit tuto energii v odpovídajícím množství v potřebném čase, aniž by se

musel stát upírem. Zkonstruoval jsem několik zásobníků energie, ale přirozeně jsme nemohli předvídat celou budoucnost. Nemohli jsme znát podrobnosti, kolik se spotřebuje na palubě této lodi, nebo v hotelu, tu noc, kdy jste přišli.

Mimochodem, kdybych měl plnou zásobu energie, když jsem dorazil na tuhle loď, byly by ji vaše výzvědné paprsky objevily a mohli jste mne zničit i s člunem. Hlavně jsem se potřeboval dostat na meteorit, získat kontrolu nad svým tělem pomocí prostředí, které moje pozemská osobnost nazvala pokoj plný černoty. Pro pozemskou osobnost se tu vyskytly nečekané potíže. Za tři pozemské roky se dostatečně vyvinula a její síla si vyžádala opakování scény s Patricií Ungarnovou a přímé vystoupení druhé vědomé mysli, příkazující Leighovi, aby se podvolil.

Zbývalo jen získat dodatečnou energii už na palubě vaší lodi a tu" - nepatrně se uklonil ztuhlý Merle - "tu mi poskytla ona. Vysvětluji vám to všechno proto, že mysl může převzít kontrolu jen tehdy, když plně porozumí porážce. A ještě vás musím informovat, že příštích pár dnů zůstanete naživu. Budete mi pomáhat navázat osobní styk s vašimi přáteli."

Udělal posunek, kterými je propustil: "Vraťte se ke své normální existenci. Já si ještě musím zkoordinovat své dvě osobnosti a to nevyžaduje vaši přítomnost."

Dreeghové vypadli z místnosti. A dvě mysli v jednom těle osaměly.

Leigh, pozemský Leigh, už měl první zoufalý šok za sebou. Místnost mu připadala podivně ztemnělá, když ji pozoroval očima, které už nebyly jeho. Přemýšlel se zoufalým úsilím o sebekontrolu. "Já jsem bojoval, něco se snažilo zmocnit mého těla. Všechno ostatní je lež."

Konejšivá pulsace mysli se vplížila do komůrky, kam se sám zahnal. "Není to lež. Je to úžasná pravda. Ty jsi neviděl to, co viděli a cítili Dreeghové, protože jsi byl uvnitř těla a nevíš, že podivně ožilo, nepodobné ničemu, co si tvoje malé sny na Zemi dovedly představit. Musíš si uvědomit jeho vysoké poslání, jinak pro tebe bude pohled na vlastní tělo příliš strašný. Buď klidný, buď odváznější, než si kdy dokázal a bolest se změní v radost."

Klid nepřicházel. Jeho mysl se chvěla ve svém temném koutku, nadmíru si uvědomovala cizí a nepřirozené tlaky, které ji hnaly k něčemu, co vypadalo jako východ od nezemské noci. V okamžiku strachu se děsil drtivé noci, pak si vynutil návrat zdravého rozumu a začal znovu probírat své prohnané myšlenky: Dábelský vetřelec je prozrazen.

"Uvažuj," šeptala cizí mysl, "uvažuj o tom, že můžeš být jednou drahocenou ploškou mysli s LQ. tisíc dvě stě. Uvažuj o sobě, jakou teď budeš hrát roli. Ty se teď vracíš do průměru, mezi obyčejné lidi. Hra skončila. Ted' si sám, ve své šatně a stíráš si mastné líčidlo z tváří. Tvoje zaujetí pro hru padá, padá, padá -"

"Táhni do pekla!" řekl Leigh nahlas. "Já jsem William Leigh, LQ. jedno sto dvanáct, spokojený s tím, jaký jsem. A neustoupím pro to, že jsi mne složil z kousků svého mozku. Já jsem se normálně narodil. Vím, že jsi na mne zkoušel svoje hypnotické a sugestivní nádivky, ale to není třeba. Já jsem já. Jsem sám

sebou. A zůstanu sám sebou. Běž si najít jiné tělo, když si tak chytrý."

Mlčení naplnilo prostor, který vyplňoval jeho hlas. A prázdnota, naprostá nepřítomnost zvuku ho uvrhla do strachu mnohem většího, než jaký měl, než promluvil. Byl tak zaměstnán vnitřním bojem, že si vůbec nevšiml tělesného pohybu, dokud si neuvědomil, že hledí lodním průzorem. Venku se šířila noc, živá noc vesmíru. Je to klam, pomyslel si, klam, vyvolaný agónií strachu, kterým se někdo rozhodl posílit zrezavělou moc hypnózy. Trik! Chtěl couvnout. A ke své hrůze nemohl. Jeho tělo se nemohlo pohnout. Okamžitě zkusil promluvit, rozbít tu příkrývku, která ho zahalovala do zlého ticha. Ale zvuk se nezval. Ani sval, ani prst se nepohnul, ani jediný nerv, z těch, které se před chvílí chvěly.

Byl sám.

Odříznut ve svém malém kousku mozku.

Ztracený.

Ano, ztracený v laciné, špinavé existenci, ztracený v životě, jehož konec je viditelný od chvíle zrození, ztracený v civilizaci, která už byla tisíckrát zachráněna sama před sebou. Jen ty můžeš říci, zda je to všechno pro tebe ztraceno navždy.

Leigh se přísně zamyslel: Ta věc ho zkouší opakováním představ, předváděním porážky chce položit základ k dalším porážkám. To je nejstarší trik obyčejného hypnotizéra pro obyčejné lidi. To na mne nezabere.

Musíš, nutila ho mysl neúprosně, musíš přijmout fakt, že jsi hrál jen takovou roli. Teď musíš přijmout naši jednotu a na svoji roli zapomenout. Důkazem, že jsi ji převzal, bude to, že se vzdáš kontroly nad naším tělem.

Naše tělo - Naše tělo - NAŠE tělo -

Ta slova prohřměla jako obří hlas jeho mozkiem a rychle se slila s klidnou pulsací té druhé mysli.

Soustředění. Všechno intelekt pochází ze schopnosti soustředění. A tělo postupně ukazuje známky života, objevují se reflexy, soustřeďují se síly.

- Zbývá poslední krok: Musíš vidět.

Najednou, překvapeně hleděl do zrcadla. Když se vynořil, neměl žádné vzpomínky. Bylo to tady před ním, přímo vpředu, byla to černá střílna a tam byl obraz v zrcadle, bezbarvý pro jeho rozmazané vidění. Opatrně - cítil až nadměrnou opatrnost - se to co viděl, stávalo jasnějším. Viděl. A zároveň nemohl. Jeho mozek se nechtěl dívat. Svíjel se v šíleném zoufalství jako zaživa upalované tělo a krátce, útržkovitě si uvědomoval svůj osud.

Šíleně bojoval proti té zářící věci v zrcadle. Tak zoufalé bylo jeho úsilí, tak titánský strach, že mu v hlavě začalo všechno vířit jako mlýnské kolo, roztáčené rychleji a rychleji.

Kolo se roztříštilo na deset tisíc bolestivých střepin. Nastala tma, černější než galaktická noc. A v ní konečně pocítil –

Sjednocení!

přeložil Josef Dušek